

บทที่ 2

ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการศึกษา

2.1.1 ทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและการว่างงานในระยะสั้นหรือความสัมพันธ์เส้นโค้งฟิลลิปส์

ดัชนีที่เราานิยมใช้วัดความสามารถทางเศรษฐกิจที่สำคัญสองตัวได้แก่เงินเฟ้อและการว่างงาน เมื่อสำนักงานสถิติแถลงตัวเลขเหล่านี้ในแต่ละเดือน ผู้วางนโยบายต้องสนใจที่จะฟังข้อมูลเหล่านี้ มีผู้ให้ความเห็นว่าควรมีการรวมอัตราว่างงานและอัตราเงินเฟ้อและทำเป็นดัชนีความทุกข์ยาก เพื่อวัดสุขภาพของเศรษฐกิจในขณะนั้น

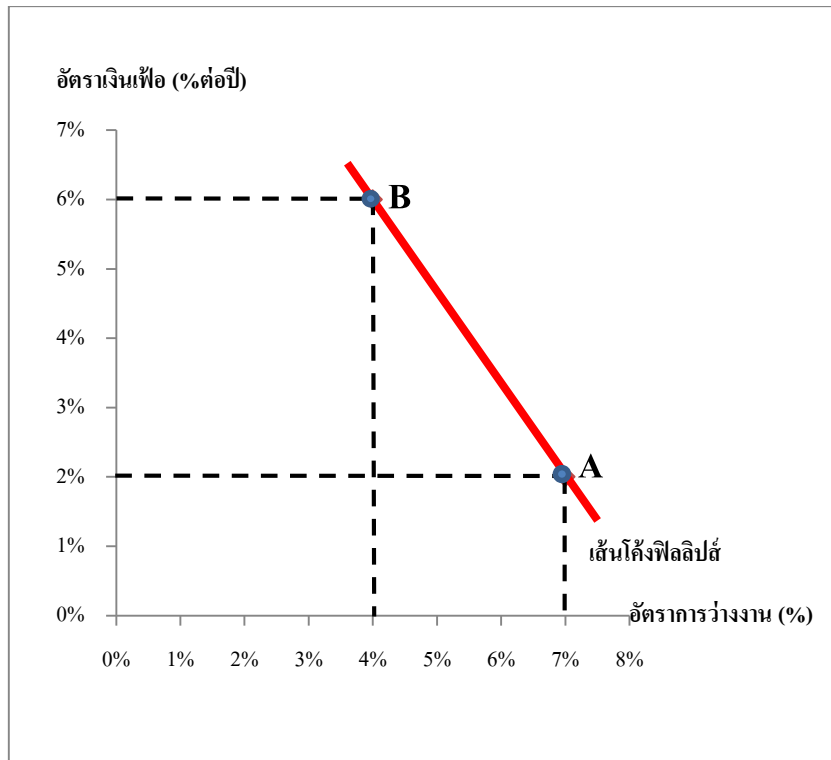
ภาวะเศรษฐกิจในระยะยาว (Long run economy) นั้น คือภาวะเศรษฐกิจที่มีการเจริญเติบโตได้ด้วยปัจจัยด้านอุปทานเป็นหลัก โดยระบบเศรษฐกิจมีแนวโน้มวิ่งเข้าสู่ภาวะการจ้างงานเต็มที่หรือการจ้างงานตามธรรมชาติ (Full employment with natural rate of unemployment) และความสามารถในการผลิตนั้นจะขึ้นอยู่กับปัจจัยการผลิตที่ประเทศเหล่านี้มีอยู่

ภาวะเศรษฐกิจในระยะสั้น (Short run economy) นั้นเป็นภาวะที่เกิดขึ้นชั่วคราวในระบบเศรษฐกิจ ได้แก่ ช่วงที่เศรษฐกิจถดถอย หรือในทางตรงกันข้ามคือช่วงที่มีการขยายตัวทางเศรษฐกิจ มากผิดปกติจนทำให้มีปัญหาด้านเงินเฟ้อที่สูงเกินไป ซึ่งรัฐบาลสามารถที่จะเข้าแทรกแซงให้ระบบเศรษฐกิจที่อยู่ในภาวะระยะสั้นกลับเข้าสู่ภาวะระยะยาวได้ด้วยการใช้นโยบายการทางการเงินและการคลัง (Monetary and Fiscal policies) เราพบว่าอัตราการว่างงานโดยธรรมชาติ (The natural rate of unemployment) ขึ้นอยู่กับตัวแปรต่างๆในตลาดแรงงาน เช่น ค่าจ้างขั้นต่ำ กฎหมายแรงงาน สภาพแรงงาน และประสิทธิภาพในการหางาน แต่ในทางตรงกันข้าม อัตราเงินเฟ้อกลับขึ้นอยู่กับปริมาณเงินเป็นหลัก ซึ่งถูกควบคุมโดยธนาคารกลาง เพราะฉะนั้นในระยะยาวปัญหาเงินเฟ้อกับการว่างงานจะไม่เกี่ยวกันอย่างสิ้นเชิง

ในระยะสั้น เราอาจพบความสัมพันธ์แบบผกผันระหว่างการว่างงานและเงินเฟ้อได้ ถ้าผู้วางนโยบายการเงินและการคลังต่างมีอุปสงค์ขยายอุปสงค์โดยรวมและกระตุ้นเศรษฐกิจโดยอุปทานมีจำกัดในระยะสั้น เราจะสามารถเพิ่มผลผลิตโดยลดการว่างงานลงได้ชั่วขณะหนึ่ง แต่ต้นทุนในการทำสิ่งนี้คือราคาสินค้าที่สูงขึ้น ในทางกลับกันหากผู้วางนโยบายการเงินและการคลังต้องการชะลอเศรษฐกิจในขณะที่อุปทานมีจำกัดในระยะสั้น เราจะสามารถลดปัญหาเงินเฟ้อแต่ในการทำสิ่งนี้มีต้นทุนคือปริมาณสินค้าจะลดลงและเกิดปัญหาการว่างงานชั่วคราว (Mankiw, 2011)

เส้นโค้งฟิลลิปส์ คือ ความสัมพันธ์ระหว่างการว่างงานและเงินเฟ้อในระยะสั้น ในปี 1958 นักเศรษฐศาสตร์ชื่อ A.W. Phillips ได้ตีพิมพ์บทความลงใน British journal Economic ซึ่งบทความนี้เองทำให้เขามีชื่อเสียงโด่งดัง บทความนั้นมีชื่อว่า “The relationship between Unemployment and Rate of Change of Money Wages in the United Kingdom, 1861-1957” Phillips แสดงให้เห็นว่าในปีที่มีปัญหาการว่างงานน้อยมีแนวโน้มว่าจะมีปัญหาเงินเฟ้อ (Phillips อธิบายเงินเฟ้อโดยใช้ค่าจ้างที่เป็นตัวเงิน) Phillips สรุปว่าตัวแปรที่สำคัญทางเศรษฐศาสตร์คือเงินเฟ้อและการว่างงานมีความสัมพันธ์กัน จากการค้นพบของ Phillips โดยใช้ข้อมูลของสหราชอาณาจักร นักวิจัยได้ทำการวิจัยโดยใช้การค้นพบของเขาในประเทศอื่นๆ 2 ปี หลังจากที่ Phillips ได้ตีพิมพ์ผลงานของเขา นักเศรษฐศาสตร์ชื่อ Paul Samuelson และ Robert Solow ได้ตีพิมพ์บทความลงใน American Economic Review ในผลงานชื่อ “Analytics of Anti-Inflation Policy” ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์แบบผกผันกันระหว่างการว่างงานและเงินเฟ้อโดยใช้ข้อมูลของประเทศสหรัฐอเมริกา พวกเขาให้เหตุผลว่า การว่างงานที่ต่ำมักจะเกิดพร้อมกับอุปสงค์โดยรวมที่สูงซึ่งในทางกลับกันจะทำให้ค่าจ้างและระดับราคาในเศรษฐกิจสูงขึ้นไปด้วย Samuelson และ Solow เรียกความสัมพันธ์แบบผกผันระหว่างการว่างงานและเงินเฟ้อว่า “เส้นโค้งฟิลลิปส์” ในภาพที่ 2.1 แสดงให้เห็นตัวอย่างของเส้นโค้งฟิลลิปส์ อย่างที่ Samuelson และ Solow ค้นพบ

Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

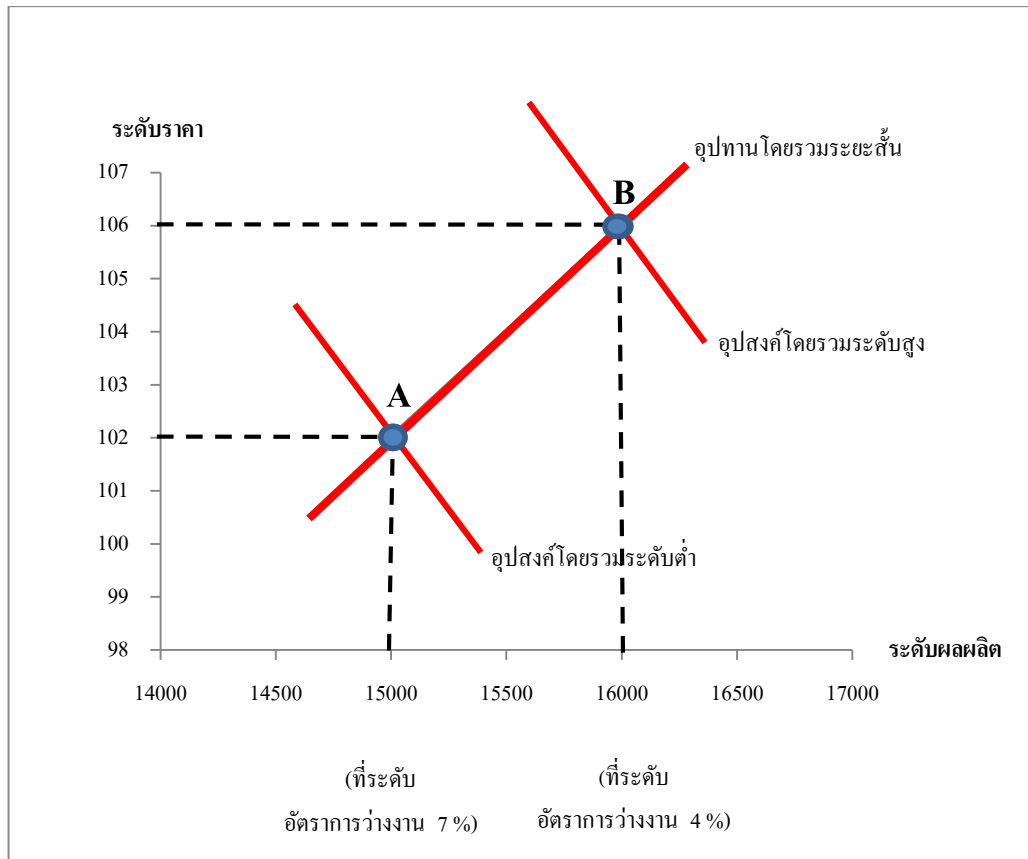

ที่มา : (N.Gregory Mankiw, 2011)

ภาพที่ 2.1 เส้นโค้งฟิลลิปส์

Samuelson และ Solow สนใจในเส้นโค้งฟิลลิปส์เพราะเขาเชื่อว่ามันเป็นหลักฐานสำคัญสำหรับผู้วางนโยบาย เขาเสนอว่าเส้นโค้งฟิลลิปส์สามารถบอกทางเลือกของผู้วางนโยบายโดยใช้นโยบายการคลังและการเงินเพื่อควบคุมอุปสงค์โดยรวม ผู้วางนโยบายสามารถเลือกจุดใดๆก็ตามบนเส้นโค้ง จุด A จะมีอัตราการว่างงานที่สูงแต่เงินเฟ้อต่ำ จุด B อัตราการว่างงานต่ำแต่เงินเฟ้อสูง ผู้วางนโยบายอาจจะพอใจในสถานการณ์ที่เงินเฟ้อต่ำและการว่างงานต่ำมากกว่า แต่ข้อมูลในอดีตถูกสรุปตามเส้นโค้งฟิลลิปส์แล้วว่าเป็นไปไม่ได้

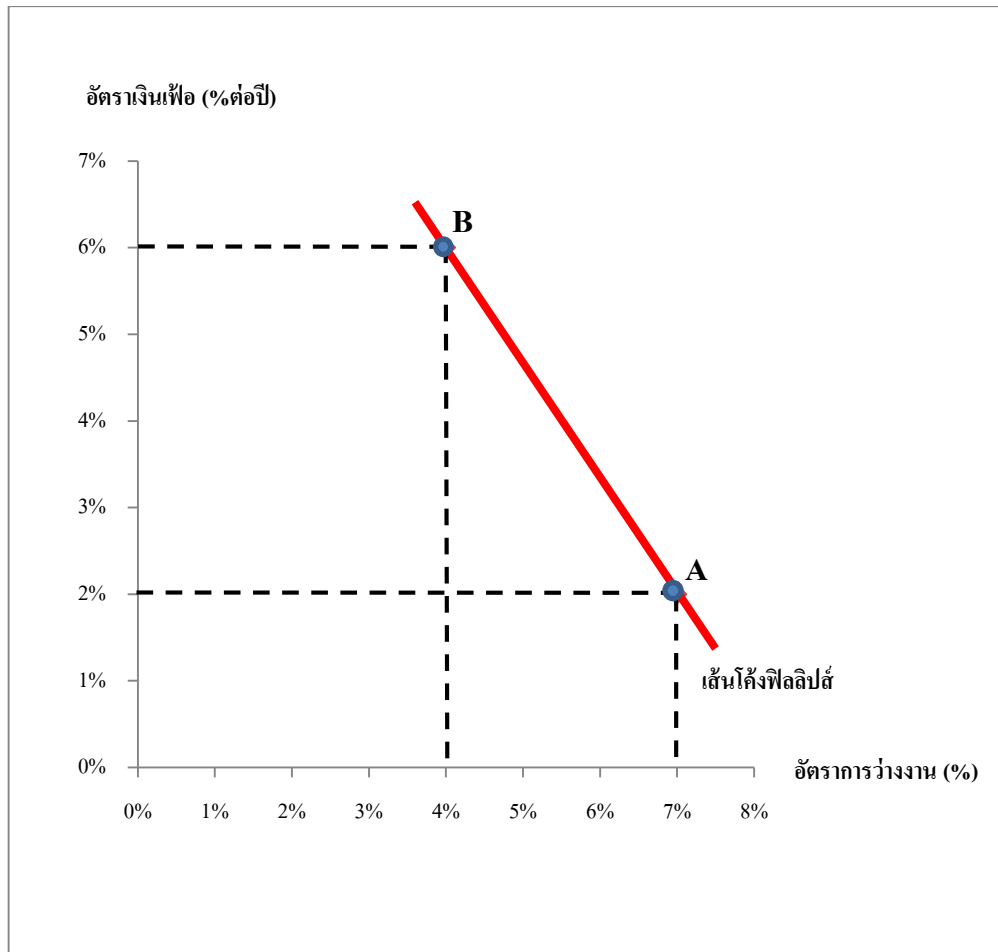
อุปสงค์โดยรวม อุปทานโดยรวมและเส้นโค้งฟิลลิปส์ แบบจำลองอุปสงค์โดยรวมและอุปทานโดยรวมสามารถอธิบายผลที่เป็นไปได้ในเส้นโค้งฟิลลิปส์ได้ง่ายขึ้น กล่าวคือเส้นโค้งฟิลลิปส์แสดงให้เห็นถึงการว่างงานและเงินเฟ้อซึ่งส่งผลในระยะสั้นเช่นเดียวกับเส้นอุปสงค์โดยรวมซึ่งขยับบนเส้นอุปทานโดยรวมในระยะสั้น ในระยะสั้นการเพิ่มขึ้นของอุปสงค์โดยรวมของสินค้าและบริการทำให้สินค้าและบริการเพิ่มขึ้นเช่นเดียวกับระดับราคา ผลผลิตที่เพิ่มขึ้นหมายถึงการจ้างงานที่มากขึ้น ภาวะที่ราคาสินค้าสูงขึ้นคืออัตราเงินเฟ้อที่สูงขึ้น ดังนั้นการเพิ่มขึ้นของอุปสงค์โดยรวมส่งผลต่อเงินเฟ้อและการว่างงานในทิศทางตรงกันข้ามในระยะสั้น

ที่มา : (N.Gregory Mankiw, 2011)

ภาพที่ 2.2 แบบจำลองของอุปสงค์โดยรวมและอุปทานโดยรวม

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 Copyright© by Chiang Mai University
 All rights reserved

ที่มา : (N.Gregory Mankiw, 2011)

ภาพที่ 2.3 เส้นโค้งฟิลลิปส์

เพื่อความเข้าใจที่มากขึ้นสามารถพิจารณาได้จากตัวอย่าง สมมติว่า ณ ระดับราคาเท่ากับ 100 ในปี 2020 ภาพที่ 2.2 และ ภาพที่ 2.3 แสดงให้เห็นความเป็นไปได้ 2 จุด ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นได้ในปี 2021 ขึ้นอยู่กับความแข็งแกร่งของอุปสงค์โดยรวม จุดหนึ่งจะเกิดขึ้นถ้าอุปสงค์โดยรวมต่ำ รูปภาพที่ 2.2 แสดงให้เห็นถึง 2 จุดตัดระหว่างเส้นอุปสงค์โดยรวมและเส้นอุปทาน โดยรวม ภาพที่ 2.3 แสดงจุดเช่นเดียวกันในเส้นโค้งฟิลลิปส์

ภาพที่ 2.2 แสดงให้เห็นว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับผลผลิตและระดับราคาในปี 2021 ถ้าอุปสงค์ในสินค้าและบริการ โดยรวมต่ำ เศรษฐกิจจะอยู่ที่จุด A โดยผลิตสินค้าได้ 15,000 ณ ระดับราคา 102 ในทางตรงกันข้าม หากอุปสงค์โดยรวมสูง เศรษฐกิจจะอยู่ที่จุด B โดยผลิตสินค้าได้ 16,000 ณ ระดับราคา 106 จึงสรุปได้ว่าหากอุปสงค์โดยรวมสูงขึ้น คุณภาพจะเกิดขึ้นที่ระดับราคาและผลผลิตที่สูงขึ้น ภาพที่ 2.3 แสดงให้เห็นถึงความเป็นไปได้ 2 จุดสำหรับการว่างงานและเงินเฟ้อ เพราะบริษัท

ต้องการคนงานเพิ่มขึ้นเมื่อพวกเขาต้องการผลิตสินค้าและบริการที่สูงขึ้น การว่างงานที่จุด B จึงต่ำกว่าจุด A จากตัวอย่างนี้ เมื่อผลผลิตเพิ่มขึ้นจาก 15,000 ไปเป็น 16,000 การว่างงานลดลงจาก 7 เปอร์เซ็นต์ เป็น 4 เปอร์เซ็นต์ เพราะระดับราคาที่จุด B สูงกว่าจุด A อัตราเงินเฟ้อที่จุด B จึงสูงกว่าจุด A เช่นเดียวกับ ณ ระดับราคา 100 ในปี 2020 ผลผลิต ณ จุด A มีอัตราเงินเฟ้ออยู่ที่ 2 เปอร์เซ็นต์ ผลผลิต ณ จุด B มีอัตราเงินเฟ้ออยู่ที่ 6 เปอร์เซ็นต์ เพราะว่านโยบายการเงินและการคลังสามารถเพิ่มระดับของเส้นอุปสงค์โดยรวมได้ ดังนั้นเขาจึงสามารถควบคุมเศรษฐกิจไปตามเส้นโค้งฟิลลิปส์ได้ การเพิ่มปริมาณเงิน เช่น การเพิ่มรายจ่ายของภาครัฐบาล หรือการลดภาษี จะเป็นการเพิ่มอุปสงค์โดยรวมจะเป็นการขยับเศรษฐกิจไปบนเส้นโค้งฟิลลิปส์โดยลดอัตราว่างงานและเพิ่มภาวะเงินเฟ้อ การลดปริมาณเงิน เช่น การลดการใช้จ่ายของภาครัฐบาล หรือเพิ่มภาษี จะส่งผลให้เศรษฐกิจไปอยู่บนจุดของเส้นโค้งฟิลลิปส์ที่เงินเฟ้อต่ำแต่การว่างงานสูง

2.1.2 ทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและการว่างงานในระยะยาว

ในปี 1968 นักเศรษฐศาสตร์ Milton Friedman ตีพิมพ์เอกสารใน American Economic Review ในเรื่อง “ The Role of Monetary Policy “ โดยแบ่งเป็นสองส่วนคือ “ What Monetary Policy Can Do “ และ What Monetary Policy Cannot Do “ ฟรีดแมนเห็นแย้งว่าสิ่งหนึ่งที่นโยบายทางการเงินไม่สามารถทำได้หรือทำได้แค่ในระยะเวลาสั้น คือการลดอัตราว่างงานโดยการเพิ่มอัตราเงินเฟ้อ ในช่วงเวลาเดียวกัน นักเศรษฐศาสตร์ Edmund S. Phelps ก็ได้ตีพิมพ์เอกสารปฏิเสธการมีอยู่ของความสัมพันธ์ระหว่างเงินเฟ้อและการว่างงานในระยะยาว

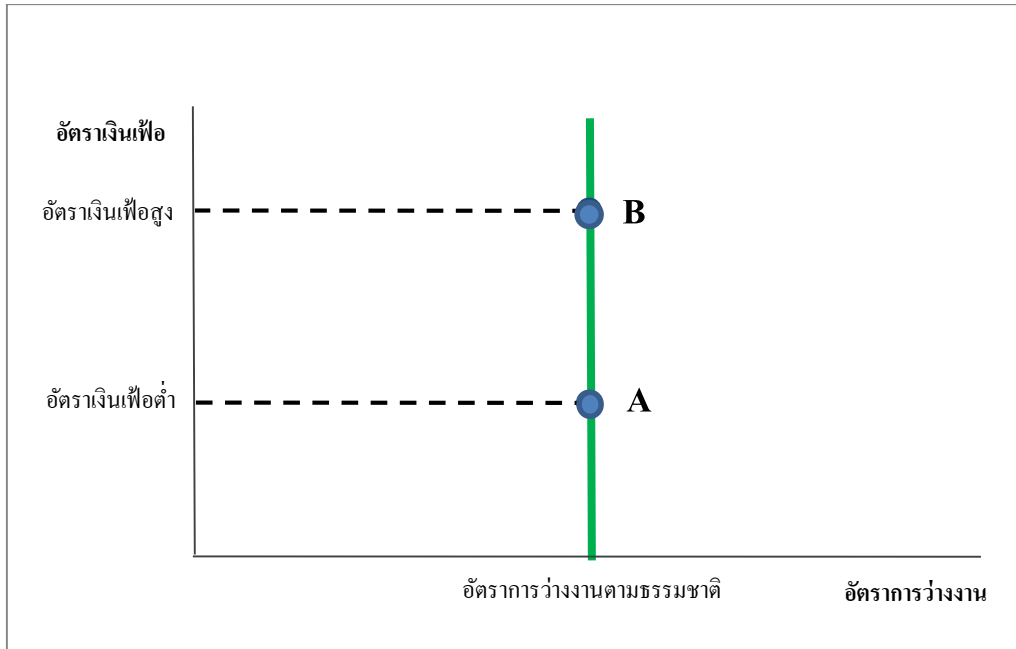
Friedman และ Phelps ได้ข้อสรุปตามทฤษฎีเศรษฐศาสตร์แบบคลาสสิก ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์แบบคลาสสิกอธิบายว่าการเพิ่มปริมาณเงิน คือเหตุผลหลักของภาวะเงินเฟ้อแต่การเพิ่มปริมาณเงินไม่ได้ส่งผลต่อตัวแปรอย่างผลผลิตและการจ้างงาน มันเป็นเพียงการเปลี่ยนราคาและรายได้ที่เป็นตัวเงินอย่างเป็นสัดส่วนกันเท่านั้น การเพิ่มขึ้นของปริมาณเงินไม่ได้ส่งผลต่อบัจจัยที่ส่งผลต่ออัตราการว่างงาน เช่นความเข้มแข็งของสภาพแรงงาน ค่าจ้างที่เป็นธรรม หรือกระบวนการหางาน Friedman และ Phelps สรุปว่าไม่มีเหตุผลที่จะคิดว่าอัตราการว่างงานจะมีความสัมพันธ์กับอัตราเงินเฟ้อในระยะยาว

Friedman มีความเห็นเกี่ยวกับธนาคารกลางของสหรัฐอเมริกาว่าควรเป็นผู้จัดการ ที่สามารถควบคุมจำนวนที่เป็นตัวเงินได้โดยตรง เช่น อัตราแลกเปลี่ยน ระดับราคา ระดับรายได้ที่เป็นตัวเงินของชาติ ปริมาณเงิน รวมถึงควบคุมอัตราต่างเหล่านี้ด้วย แต่มันไม่สามารถจะควบคุมปริมาณที่เป็นตัวเงินเหล่านี้เพื่อตรึงปริมาณที่แท้จริงได้

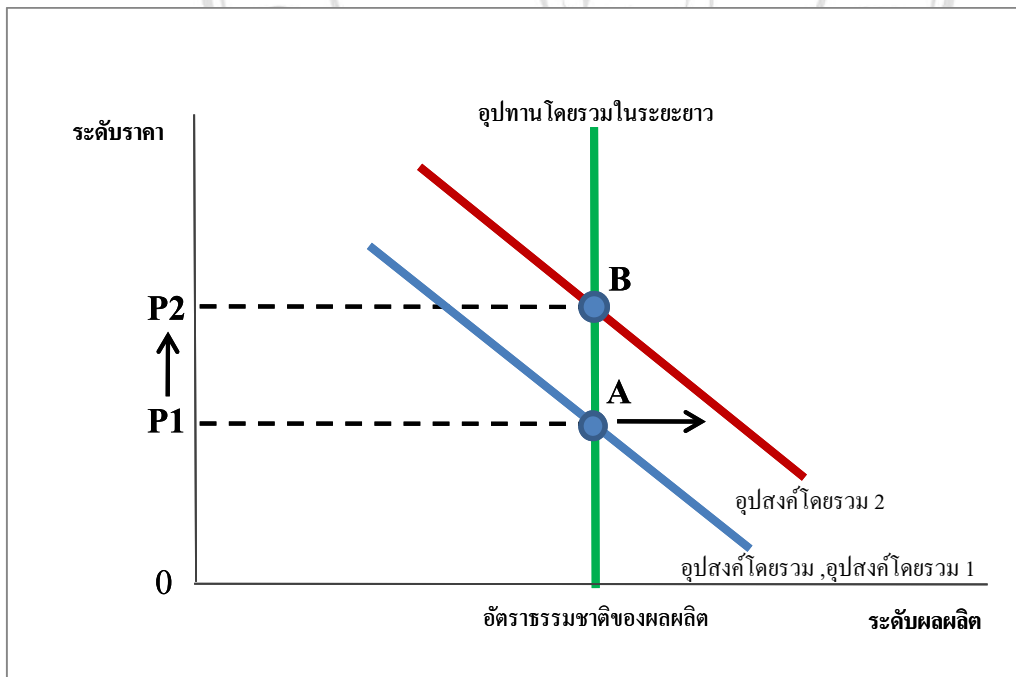
ความเห็นนี้มีความสำคัญมากต่อเส้นโค้งฟิลลิปส์ Friedman และ Phelps กล่าวว่าผู้วางนโยบายการเงินจะพบเส้นโค้งฟิลลิปส์ในระยะยาวเป็นเส้นตรงแนวตั้งอย่างที่แสดงให้เห็นใน รูปที่ 13 ถ้าธนาคารกลางเพิ่มปริมาณเงินอย่างช้าๆ อัตราเงินเฟ้อจะต่ำ (จุด A) ถ้าธนาคารกลางเพิ่มปริมาณเงินอย่างรวดเร็ว อัตราเงินเฟ้อจะสูง (จุด B) ทั้งสองกรณี อัตราการว่างงานมีแนวโน้มไปตามระดับปกติ เรียกว่า อัตราการว่างงานตามธรรมชาติ เส้นโค้งฟิลลิปส์ในระยะยาวแสดงให้เห็นถึงข้อสรุปที่ว่า การว่างงานไม่ได้ขึ้นอยู่กับ การเพิ่มขึ้นของปริมาณเงินและอัตราเงินเฟ้อในระยะยาว

เส้นโค้งฟิลลิปส์ในระยะยาวเป็นคำขยายแนวคิดของสำนักความคิดคลาสสิกคือ ปริมาณเงินจะมีความเป็นกลาง (Monetary neutrality) ภาพที่ 2.4 แสดงถึงเส้นโค้งฟิลลิปส์ในระยะยาวและเส้นอุปทานโดยรวมในระยะยาวคือสองด้านของเหรียญ ในภาพที่ 2.5 การเพิ่มขึ้นในปริมาณเงินทำให้เส้นอุปสงค์โดยรวมขยับจากเส้นอุปสงค์โดยรวม 1 ไปที่เส้นอุปสงค์โดยรวม 2 ส่งผลให้ดุลยภาพในระยะยาวย้ายจากจุด A ไปยังจุด B ระดับราคาเพิ่มขึ้นจาก P_1 ไปเป็น P_2 แต่การที่เส้นอุปทานโดยรวมเป็นเส้นตรงตั้งทำให้ผลผลิตยังคงเท่าเดิม ใน ภาพที่ 2.6 การเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในปริมาณเงินทำให้อัตราเงินเฟ้อเพิ่มขึ้นจาก จุด A ไปยังจุด B แต่เส้นโค้งฟิลลิปส์ในระยะยาวเป็นเส้นตรง ทำให้อัตราการว่างงานเท่ากันทั้งสองจุด ดังนั้นเส้นอุปทานโดยรวมในระยะยาวและเส้นโค้งฟิลลิปส์ในระยะยาวแสดงให้เห็นว่า นโยบายทางการเงินส่งผลต่อตัวแปรทางที่เป็นตัวเงิน (ระดับราคาและอัตราเงินเฟ้อ) แต่ไม่ส่งผลต่อตัวแปรที่แท้จริง (ผลผลิตและการว่างงาน) (Mankiw, 2011)

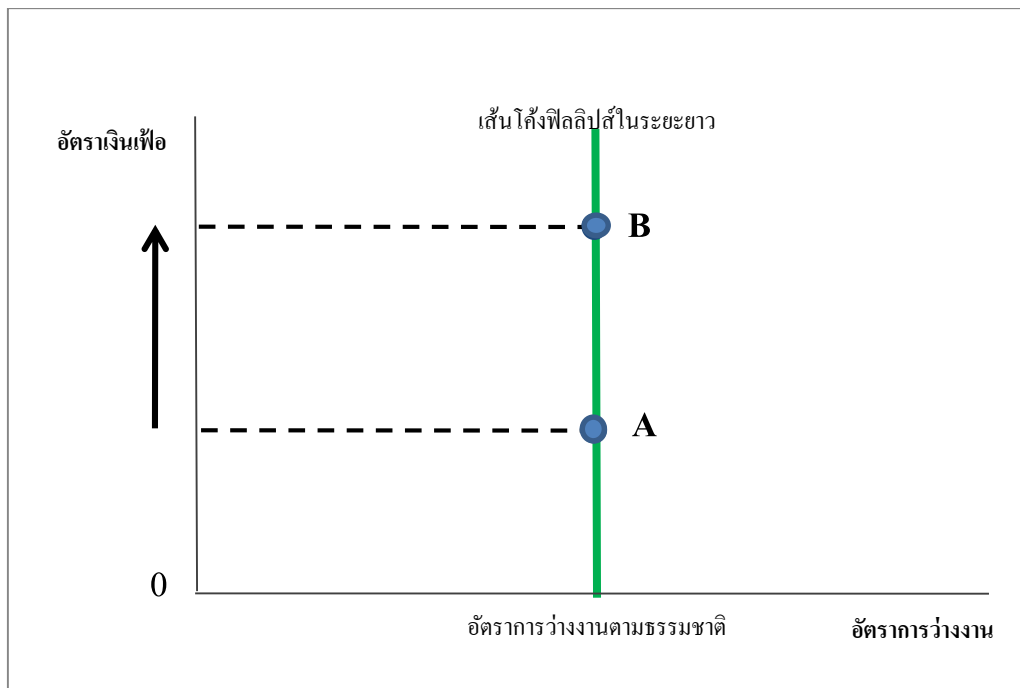
ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ที่มา : (N.Gregory Mankiw, 2011)
 ภาพที่ 2.4 เส้นโค้งฟิลลิปส์ในระยะยาว

ที่มา : (N.Gregory Mankiw, 2011)
 ภาพที่ 2.5 แบบจำลองของอุปสงค์โดยรวมและอุปทานโดยรวม

ที่มา : (N.Gregory Mankiw, 2011)

ภาพที่ 2.6 เส้นโค้งฟิลลิปส์

ทฤษฎี Reconciling และ หลักฐาน : Friedman และ Phelps นำเสนอสิ่งที่ถูกต้องของทฤษฎีปริมาณเงินจะมีความเป็นกลางจากการค้นพบของเส้นโค้งฟิลลิปส์จากข้อมูลของประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกา พวกเขาอ้างว่าความสัมพันธ์เชิงผกผันระหว่างอัตราการว่างงานและเงินเฟ้อเกิดขึ้นในระยะสั้นแต่ผู้วางนโยบายไม่สามารถนำมาใช้เพื่อผลในระยะยาวได้ ผู้วางนโยบายสามารถใช้นโยบายทางการเงินแบบขยายตัวเพื่อให้อัตราการว่างงานลดลงได้เพียงชั่วขณะหนึ่งเท่านั้นแต่การว่างงานจะกลับเข้าสู่อัตราตามธรรมชาติและนโยบายทางการเงินดังกล่าวจะทำให้เกิดขึ้นแค่เพียงเงินเฟ้อที่สูงขึ้นเท่านั้น งานของฟรีดแมนและเฟลปส์เป็นพื้นฐานของการพิจารณาความแตกต่างระหว่างเส้นอุปทานโดยรวมในระยะยาวและระยะสั้น เมื่อเส้นอุปทานโดยรวมในระยะยาวเป็นเส้นตั้งซึ่งหมายความว่าระดับราคาไม่มีผลต่อปริมาณอุปทานในระยะยาวแต่ในระยะสั้นเส้นอุปทานโดยรวมมีลักษณะโค้งขึ้นหมายความว่าเมื่อราคาเพิ่มขึ้นทำให้ผลผลิตและบริการของบริษัทเพิ่มขึ้นด้วย จากทฤษฎี Sticky-wage ของอุปทานโดยรวม ค่าจ้างที่เป็นตัวเงินจะถูกกำหนดจากระดับราคาของบริษัทและลูกจ้างได้คาดการณ์ไว้ เมื่อราคาสูงขึ้นมากกว่าที่คาดการณ์ บริษัทจะมีแรงจูงใจเพื่อเพิ่มการผลิตและการจ้างงาน เมื่อราคาลดลงต่ำกว่าที่คาดการณ์ บริษัทจะลดการจ้างงานและการผลิตลง เพราะระดับราคาที่คาดการณ์และค่าจ้างที่เป็นตัวเงินจะถูกปรับเสมอ ความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างราคาที่แท้จริงกับปริมาณอุปทานจะเกิดขึ้นในระยะสั้นเท่านั้น

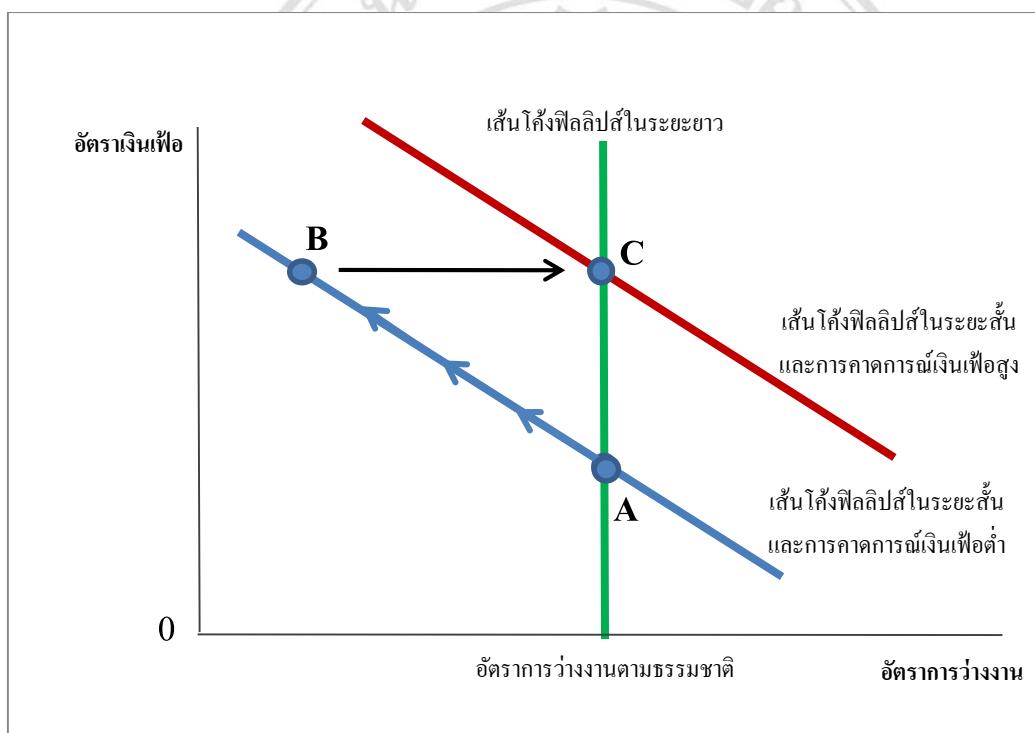
Friedman และ Phelps ประยุกต์เหตุผลเดียวกันลงไปบนเส้นโค้งฟิลลิปส์ กล่าวคือเส้นอุปทานโดยรวมจะเป็นเส้นโค้งขึ้นเฉพาะในระยะสั้นเท่านั้น ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างการว่างงานและเงินเฟ้อจะเกิดขึ้นได้เฉพาะระยะสั้น และเพราะเส้นอุปทานโดยรวมในระยะยาวมีลักษณะเป็นเส้นตรงและเส้นโค้งฟิลลิปส์ในระยะยาวก็เป็นเส้นตรง ดังนั้นการคาดการณ์คือกฎเกณฑ์สำคัญเพื่อทำความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างระยะสั้นและระยะยาว Friedman และ Phelps นำเสนอตัวแปรใหม่ลงไปในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเงินเฟ้อและการว่างงาน คือเงินเฟ้อที่คาดการณ์ เงินเฟ้อที่คาดการณ์เป็นตัววัดว่าผู้คนคาดการณ์ระดับราคาที่เป็นเท่าใด เพราะระดับราคาที่คาดการณ์ส่งผลต่อค่าจ้างที่เป็นตัวเงิน ดังนั้น เงินเฟ้อที่คาดการณ์จะเป็นปัจจัยตัวหนึ่งที่กำหนดตำแหน่งของเส้นอุปทานโดยรวมระยะสั้น ในระยะสั้นธนาคารกลางสามารถเป็นผู้กำหนดอัตราเงินเฟ้อที่คาดการณ์ได้ เมื่อปริมาณเงินเปลี่ยนไป เส้นอุปสงค์โดยรวมเปลี่ยนแปลงและเศรษฐกิจเคลื่อนไปตามเส้นอุปทานโดยรวมระยะสั้น ในระยะสั้นการเปลี่ยนแปลงทางการเงินนำไปสู่ความผันผวนที่ไม่ได้คาดการณ์ในผลผลิต ระดับราคา การว่างงานและเงินเฟ้อ ความสามารถของธนาคารกลางที่จะสร้างภาวะเงินเฟ้ออย่างไม่ตั้งใจโดยการเพิ่มปริมาณเงินถูกพบเฉพาะในระยะสั้น ในระยะยาวผู้คนจะคาดการณ์อัตราเงินเฟ้อจากสิ่งที่ธนาคารกลางเลือกที่จะสร้างขึ้นและค่าจ้างที่เป็นตัวเงินจะถูกปรับตามเงินเฟ้อ ผลก็คือเส้นอุปทานโดยรวมในระยะยาวเป็นเส้นตรง การเปลี่ยนแปลงในอุปสงค์โดยรวม เช่น อันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงในปริมาณเงิน จะส่งผลต่อสินค้าและบริการของเศรษฐกิจหรือไม่ก็จะส่งผลต่อจำนวนลูกจ้างที่นายจ้างต้องการจ้างเพื่อการผลิตสินค้าและบริการ Friedman และ Phelps สรุปว่าการว่างงานจะกลับสู่อัตราตามธรรมชาติในระยะยาว

เส้นโค้งฟิลลิปส์ระยะสั้น : การวิเคราะห์ของ Friedman และ Phelps สามารถสรุปได้เป็นสมการดังนี้

$$\text{Unemployment rate} = \text{Natural rate of unemployment} - \alpha (\text{Actual inflation} - \text{Expected inflation})$$

สมการนี้แสดงอัตราการว่างงาน โดยแบ่งเป็นความสัมพันธ์ของอัตราการว่างงานตามธรรมชาติ อัตราเงินเฟ้อแท้จริง และอัตราเงินเฟ้อที่คาดการณ์ ในระยะสั้นอัตราเงินเฟ้อที่คาดการณ์จะถูกกำหนดไว้ ดังนั้นอัตราเงินเฟ้อที่แท้จริงจะมีความสัมพันธ์แบบผกผันกับการว่างงาน ในระยะยาวอัตราเงินเฟ้อที่คาดการณ์จะเปลี่ยนแปลงได้และอัตราการว่างงานก็จะเข้าสู่อัตราธรรมชาติ สมการนี้แสดงให้เห็นว่าไม่พบว่ามีเสถียรภาพในเส้นโค้งฟิลลิปส์ในระยะสั้น แต่ละเส้นโค้งฟิลลิปส์จะขึ้นอยู่กับอัตราเงินเฟ้อที่คาดการณ์ เมื่ออัตราเงินเฟ้อที่คาดการณ์เปลี่ยนแปลง เส้นโค้งฟิลลิปส์ในระยะสั้นก็จะเปลี่ยนแปลงไปด้วย

จากแนวคิดของ Friedman และ Phelps จึงอันตรายมากหากผู้วางนโยบายใช้เส้นโค้งฟิลลิปส์ในการวางนโยบาย หากสมมติเศรษฐกิจที่เริ่มด้วยการมีอัตราเงินเฟ้อที่ต่ำและมีอัตราเงินเฟ้อที่คาดการณ์ที่ต่ำและอัตราการว่างงานตามธรรมชาติ ใน ภาพที่ 2.6 เศรษฐกิจอยู่ที่จุด A ต่อมาสมมติว่าผู้วางนโยบายพยายามจะใช้ความเข้าใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการว่างงานกับอัตราเงินเฟ้อโดยใช้ใช้นโยบายทางการเงินและการคลังเพื่อขยายอุปสงค์โดยรวม ในระยะสั้นเมื่ออัตราเงินเฟ้อคาดการณ์ถูกกำหนด เศรษฐกิจจะย้ายจากจุด A ไปยังจุด B ผู้วางนโยบายอาจจะคิดว่าพวกเขาบรรลุการลดอัตราการว่างงานด้วยการเพิ่มอัตราเงินเฟ้อและค้ำค่าที่ทำเช่นนั้น

ที่มา : (N.Gregory Mankiw, 2011)

ภาพที่ 2.7 ผลกระทบจากเงินเฟ้อคาดการณ์ในเส้นโค้งฟิลลิปส์ระยะสั้น

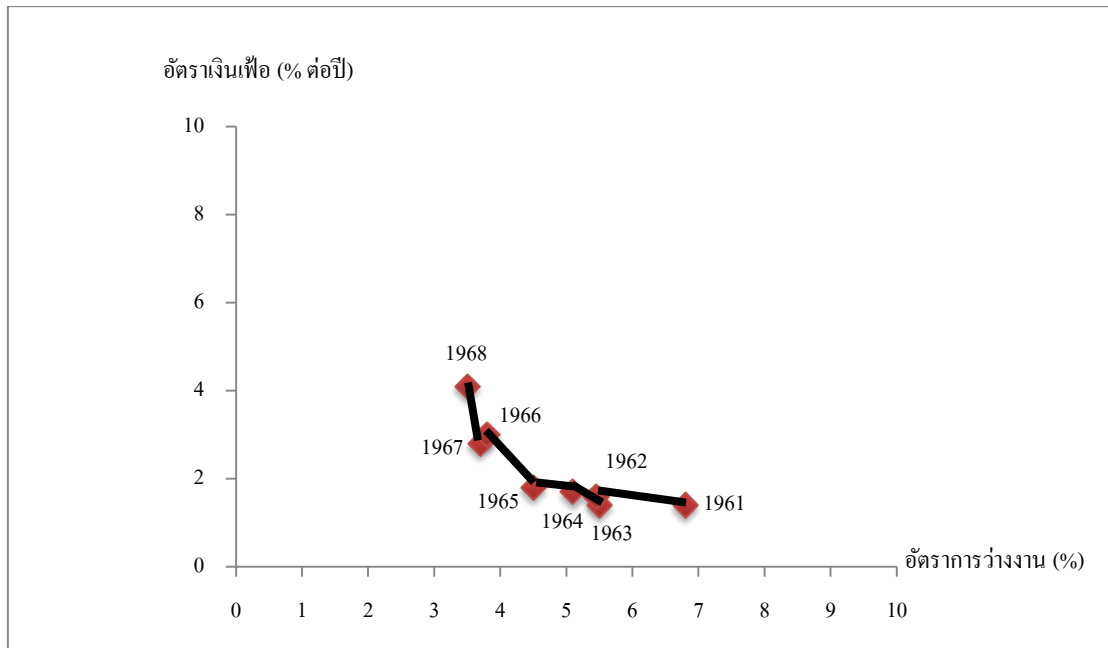
สถานการณ์นี้จะไม่ยั่งยืน เมื่อเวลาผ่านไปผู้คนจะคุ้นเคยกับภาวะที่อัตราเงินเฟ้อสูงขึ้น และพวกเขาจะเพิ่มอัตราเงินเฟ้อคาดการณ์ให้สูงขึ้น บริษัทและลูกจ้างจะเริ่มรับรู้ถึงภาวะเงินเฟ้อเมื่อกำหนดราคาและค่าจ้าง เส้นโค้งฟิลลิปส์ระยะสั้นจะย้ายไปทางขวา เศรษฐกิจจะไปจบที่จุด C ซึ่งมีอัตราเงินเฟ้อที่สูงขึ้นกว่าจุด A แต่มีระดับการว่างงานเท่าเดิม ดังนั้น Friedman และ Phelps สรุปว่า ผู้วางนโยบายจะเผชิญกับการแลกเปลี่ยนกันระหว่างอัตราเงินเฟ้อและการว่างงานได้ชั่วคราวในระยะ

สั้นเท่านั้น ส่วนในระยะยาวการเพิ่มอุปสงค์โดยรวมอย่างรวดเร็วจะทำให้เกิดเงินเฟ้อที่สูงขึ้นโดยไม่ได้ลดระดับการว่างงานแต่อย่างใด

การทดลองตามธรรมชาติเพื่อสมมติฐานของอัตราธรรมชาติ : Friedman และ Phelps ได้ทำการคาดการณ์ไว้ในปี 1968 หากผู้วางนโยบายจะดำเนินนโยบายเพื่อให้มีอัตราเงินเฟ้อสูงเพื่อลดการว่างงาน พวกเขาจะทำสำเร็จเพียงชั่วคราวเท่านั้น อัตราการว่างงานจะกลับสู่อัตราตามธรรมชาติอีกครั้ง ผลของการกระทำจะเหลือเพียงอัตราเงินเฟ้อ เรียกว่าสมมติฐานอัตราธรรมชาติ ไม่กี่ปีหลังจาก Friedman และ Phelps ได้เผยข้อสมมติฐานนี้ มีผู้วางแผนนโยบายบางคนสร้างการทดลองตามธรรมชาติเพื่อทดสอบสมมติฐานนี้ สิ่งที่วิจัยในครั้งนี่คือ เศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกา

ก่อนที่เราจะทราบผลการทดลองครั้งนี้ เราควรสนใจข้อมูลที่ Friedman และ Phelps มีเมื่อตอนที่เขาทำการคาดคะเนในปี 1968 ภาพที่ 2.8 แสดงให้เห็นอัตราการว่างงานและอัตราเงินเฟ้อในช่วงปี 1961-1968 ข้อมูลเหล่านี้เป็นไปตามทฤษฎีเส้นโค้งฟิลลิปส์ อัตราเงินเฟ้อเพิ่มขึ้นตลอด 8 ปีและการว่างงานก็ลดลง ข้อมูลทางเศรษฐกิจจากช่วงปีนี้ยืนยันว่าพบความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการว่างงานและภาวะเงินเฟ้อ ความสำเร็จของเส้นโค้งฟิลลิปส์ในช่วงปี 1960 ทำให้การคาดคะเนของ Friedman และ Phelps โคดเด่น ในปี 1958 Phillips นำเสนอความสัมพันธ์เชิงลบระหว่างการว่างงานและเงินเฟ้อ ในปี 1960 Samuelson และ Solow เผยให้เห็นข้อมูลในลักษณะเดียวกันในข้อมูลของสหรัฐอเมริกา

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

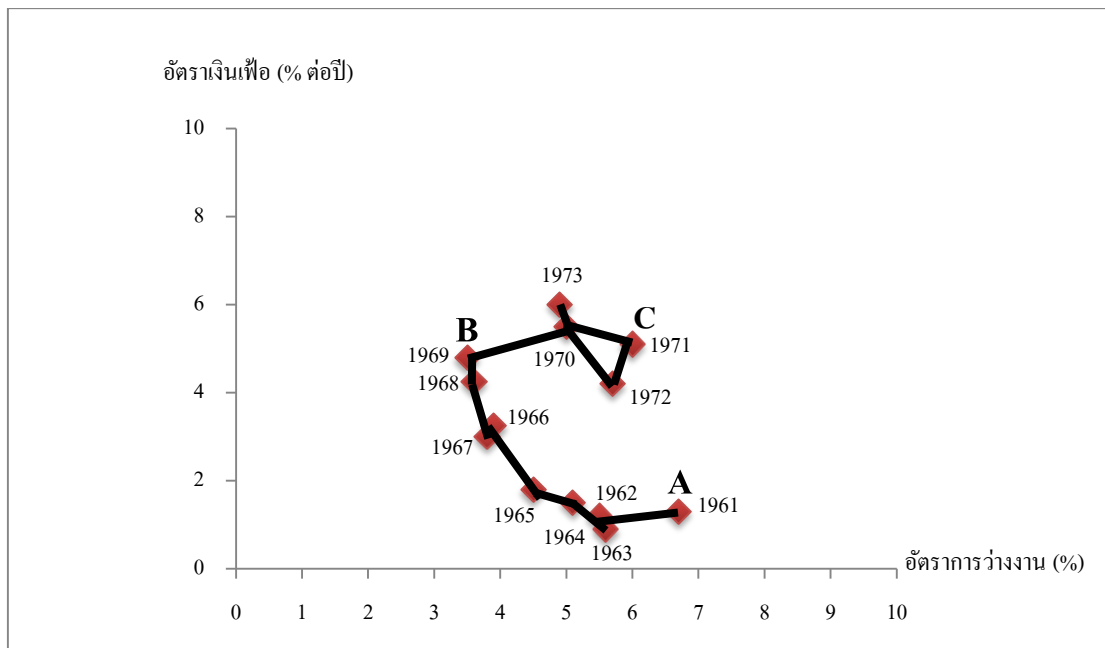

ที่มา: U.S. Department of Labour; U.S. Department of Commerce. (N.Gregory Mankiw, 2011)

ภาพที่ 2.8 เส้นโค้งฟิลลิปส์ในช่วงปี 1960s

ในความเป็นจริงในช่วงเริ่มต้นของช่วงปี 1960 รัฐบาลดำเนินนโยบายที่เพิ่มความต้องการสินค้าและบริการโดยรวมผ่านนโยบายการคลัง โดยรัฐบาลเพิ่มการใช้จ่ายลงไปในสงครามเวียดนามและอีกส่วนหนึ่งคือ นโยบายทางการเงิน เพราะธนาคารกลางในขณะนั้นพยายามตรึงอัตราดอกเบี้ยให้ต่ำเพื่อสนองนโยบายการคลังแบบขยายตัว ปริมาณเงิน (M2) เพิ่มขึ้นกว่า 13 เปอร์เซ็นต์ต่อปีในช่วงปี ค.ศ. 1970-1972 เมื่อเทียบกับ 7 เปอร์เซ็นต์ต่อปีในยุค 60 ผลก็คืออัตราเงินเฟ้อสูง (5-6 เปอร์เซ็นต์ต่อปี) ในช่วงท้ายของยุค 60 และช่วงเริ่มต้นของยุค 70 เมื่อเทียบกับ 1-2 เปอร์เซ็นต์ในช่วงเริ่มต้นของยุค 60 และเป็นอย่างที่ Friedman และ Phelps ได้คาดคะเนไว้ว่าการว่างงานไม่ได้ลดลง

ภาพที่ 2.9 แสดงให้เห็นถึงเงินเฟ้อและการว่างงานในอดีตตั้งแต่ปี 1961 ถึงปี 1973 แสดงให้เห็นว่าความสัมพันธ์แบบผกผันระหว่างการว่างงานและเงินเฟ้อเริ่มถูกทำลายประมาณในปี 1970 อัตราเงินเฟ้อยังคงสูงในช่วงเริ่มต้นของช่วงปี 1970 การคาดการณ์อัตราเงินเฟ้อของผู้คนเข้าใกล้เคียงกับความเป็นจริง สังเกตได้จากข้อมูลในอดีต ในรูปที่ 27 คล้ายกับทฤษฎีการขยับตัวของเส้นโค้งฟิลลิปส์ในระยะสั้นอย่างที่แสดงให้เห็นในรูปที่ 25 ในปี 1973 ผู้วางนโยบายได้เรียนรู้ว่าสิ่งที่ Friedman และ Phelps บอกนั้นถูกต้องว่าไม่มีความสัมพันธ์ในระยะยาวระหว่างการว่างงานและเงินเฟ้อ

ที่มา: U.S. Department of Labour; U.S. Department of Commerce. (N.Gregory Mankiw, 2011)

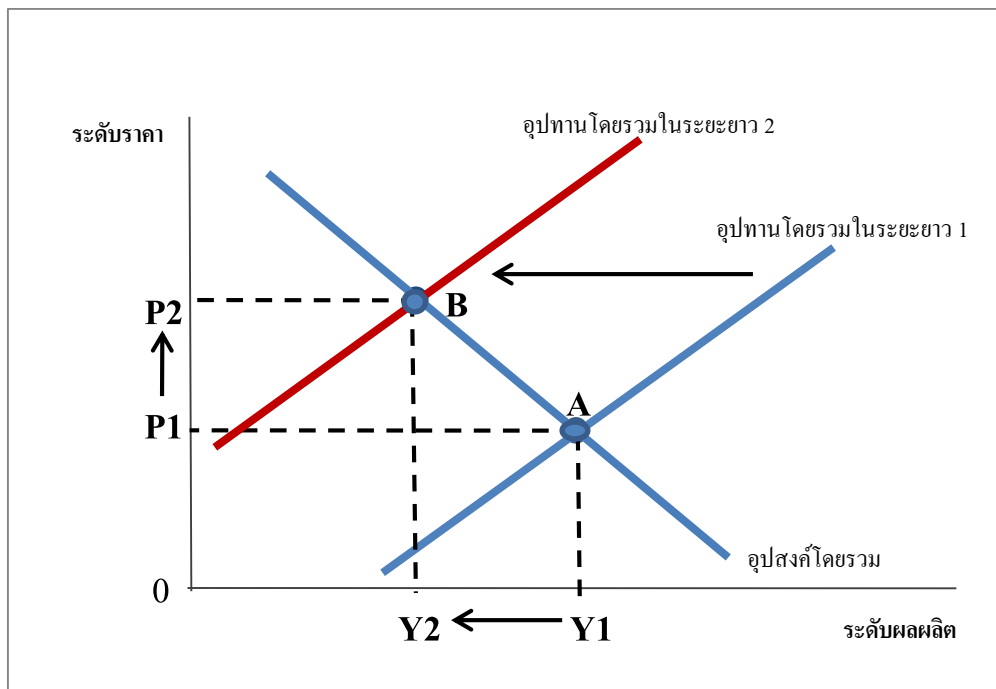
ภาพที่ 2.9 ความล้มเหลวของเส้นโค้งฟิลลิปส์

การเคลื่อนไหวในเส้นโค้งฟิลลิปส์ : Friedman และ Phelps เสนอว่าในปี 1968 ซึ่งเกิดการเปลี่ยนแปลงในอัตราเงินเฟ้อคาดการณ์ เกิดการเคลื่อนไหวของเส้นโค้งฟิลลิปส์ในระยะสั้นและข้อมูลจากอดีตในช่วงแรกของช่วงปี 1970 ทำให้นักเศรษฐศาสตร์ส่วนใหญ่เชื่อว่าที่ Friedman และ Phelps กล่าวไว้ นั้นถูกต้อง อย่างไรก็ตามในอีกไม่กี่ปีต่อมา นักเศรษฐศาสตร์หันเหความสนใจไปยังอีกเรื่องหนึ่งของสาเหตุการเคลื่อนที่ของเส้นโค้งฟิลลิปส์ในระยะสั้น คือการเปลี่ยนแปลงในอุปทานโดยรวม

การเปลี่ยนจุดสนใจไม่ได้เริ่มจาก Friedman และ Phelps แต่เป็นกลุ่มอาหรับ ในปี 1974 องค์การประเทศผู้ส่งออกน้ำมันเป็นสินค้าออก (Organization of Petroleum Exporting Countries) หรือ OPEC เริ่มครอบงำตลาดโดยการรวมตัวกันในตลาดน้ำมันโลก เพื่อเพิ่มกำไรของประเทศสมาชิกประเทศใน OPEC เช่น ซาอุดีอาระเบีย คูเวต และอิรัก กำหนดเพดานของจำนวนน้ำมันที่พวกเขาขุดและขายในตลาดโลก การลดปริมาณอุปทานน้ำมันดังกล่าวทำให้ราคาน้ำมันโลกเพิ่มขึ้นเกือบสองเท่าในเวลาไม่กี่ปี

การเพิ่มขึ้นของราคาน้ำมันโลกคือตัวอย่างหนึ่งของการหดตัวของอุปทาน การหดตัวของอุปทานคือสถานการณ์ที่ส่งผลโดยตรงต่อต้นทุนของบริษัทในการผลิต ซึ่งส่งผลต่อเส้นอุปทานโดยรวมและเส้นโค้งฟิลลิปส์ ยกตัวอย่างเช่น เมื่อราคาน้ำมันเพิ่มขึ้นทำให้ต้นทุนในการผลิตน้ำมันเพื่อ

ใช้อุปสงค์บริโภคและในสินค้าหลายชนิดเพิ่มขึ้น ทำให้ปริมาณสินค้าและบริการลดลง ณ ระดับราคานี้ๆ ดังภาพที่ 2.10

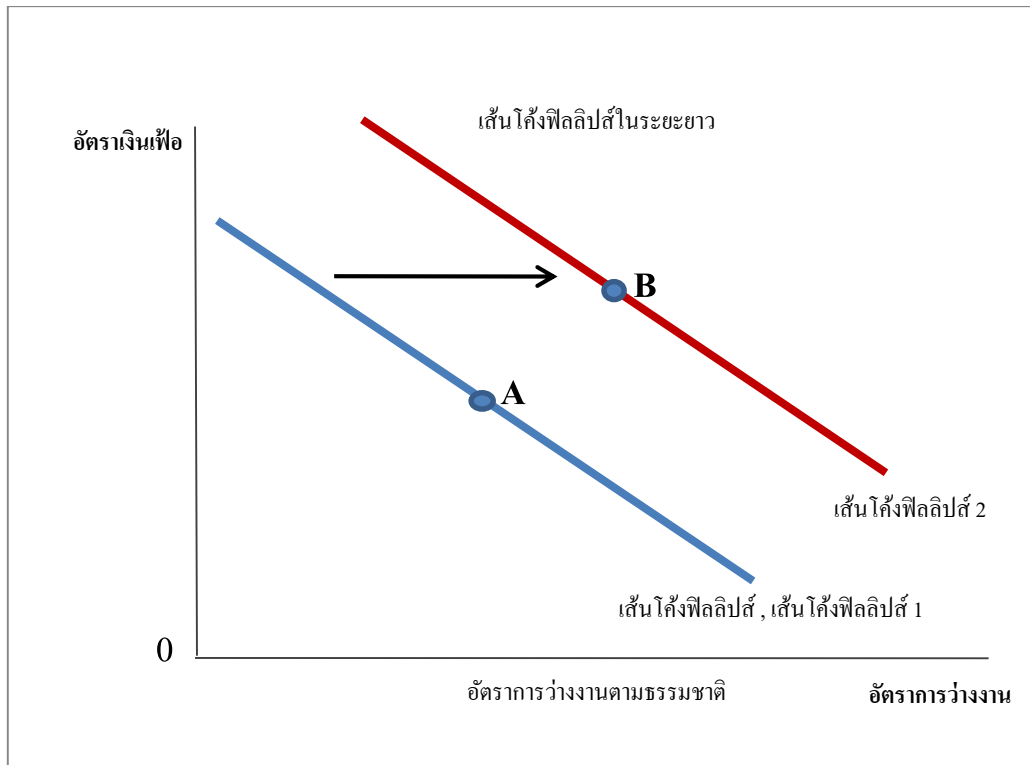

ที่มา : (N.Gregory Mankiw, 2011)

ภาพที่ 2.10 แบบจำลองของอุปสงค์โดยรวมและอุปทานโดยรวม

แสดงให้เห็นถึงการลดลงในอุปทานส่งผลให้เกิดการเคลื่อนย้ายของเส้นอุปทานโดยรวมจาก AS₁ ไปเป็น AS₂ ผลผลิตลดลงจาก Y₁ ไปเป็น Y₂ และระดับราคาเพิ่มขึ้นจาก P₁ ไปเป็น P₂ ผลรวมของการลดลงในผลผลิต (Stagnation) และการเพิ่มขึ้นของราคา (Inflation) ในบางครั้ง เราเรียกว่า ภาวะเศรษฐกิจชะงักงัน (Stagflation)

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

ที่มา : (N.Gregory Mankiw, 2011)

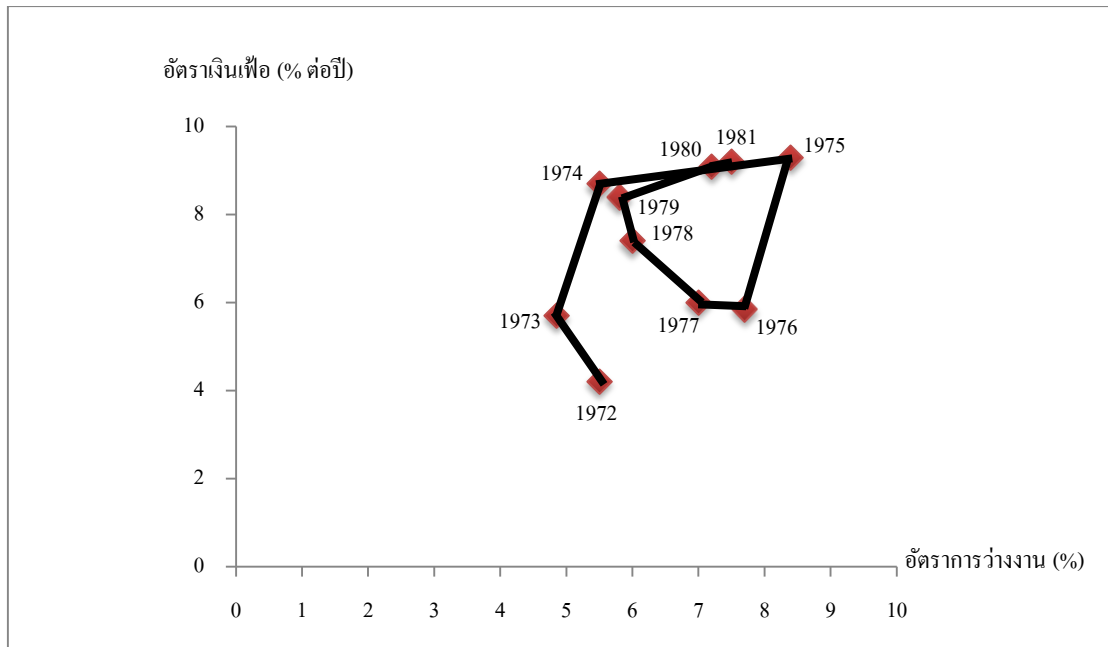
ภาพที่ 2.11 เส้น โค้งฟิลลิปส์

การเคลื่อนตัวของอุปทานโดยรวมยังมีผลรวมไปถึงการเคลื่อนตัวของเส้น โค้งฟิลลิปส์ ในระยะสั้น ในภาพที่ 2.11 เพราะบริษัทต้องการลูกจ้างที่น้อยลงจากการลดลงของการผลิตสินค้า การจ้างงานถึงลดลงและการว่างงานสูงขึ้น รวมไปถึงอัตราเงินเฟ้อที่สูงขึ้น ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงของอุปทานโดยรวมนำไปสู่การว่างงานที่สูงขึ้นและภาวะเงินเฟ้อที่สูงขึ้น

การเผชิญกับการเคลื่อนย้ายแบบย้อนกลับในอุปทาน โดยรวม ผู้วางนโยบายจะพบกับตัวเลือกที่ยากลำบากระหว่างการต่อสู้กับภาวะเงินเฟ้อและการต่อสู้กับปัญหาการว่างงาน หากเขาวางนโยบายโดยการลดอุปสงค์โดยรวมเพื่อสู้กับปัญหาเงินเฟ้อ จะเป็นการเพิ่มปัญหาการว่างงาน หากเขาวางนโยบายเพื่อขยายอุปสงค์โดยรวมเพื่อสู้กับปัญหาการว่างงาน จะเป็นการเพิ่มปัญหาเงินเฟ้อ ในอีกแง่หนึ่งผู้วางนโยบายต้องเลือกระหว่างอยู่กับอัตราเงินเฟ้อที่สูงเพื่อคงอัตราการว่างงานหรืออัตราการว่างงานที่สูงเพื่อคงอัตราเงินเฟ้อหรือเผชิญกับการว่างงานที่สูงขึ้นและอัตราเงินเฟ้อที่สูงขึ้น

ในสหรัฐอเมริกาในช่วงปี 1970-1979 อัตราเงินเฟ้อคาดการณ์ไม่ได้เพิ่มขึ้นอย่างมากมา การเพิ่มขึ้นของอัตราเงินเฟ้อคาดการณ์เป็นส่วนหนึ่งของการตัดสินใจของธนาคารกลางเพื่อจำกัดภาวะหดตัวของอุปทานด้วยการเพิ่มปริมาณเงิน อันเนื่องมาจากการตัดสินใจใช้นโยบายนี้ จึงเกิดภาวะ

ถดถอยทางเศรษฐกิจเนื่องจากการหดตัวของอุปทานน้อยกว่าที่ควรจะเป็น แต่เศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาเองก็ต้องเผชิญกับปัญหาเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานต่อมาอีกหลายปี ปัญหาเริ่มคลี่คลายลงในปี 1979 เมื่อ OPEC เริ่มครอบงำตลาดอีกครั้ง โดยในครั้งนี้นำให้ราคาน้ำมันเพิ่มขึ้นมากกว่าสองเท่า ภาพที่ 2.12 แสดงให้เห็นถึงเงินเฟ้อและการว่างงานในช่วงปีดังกล่าว

ที่มา: U.S. Department of Labour; U.S. Department of Commerce. (N.Gregory Mankiw, 2011)
 ภาพที่ 2.12 การตื่นตระหนกในอุปทานในปี 1970s

ในปี 1980 เศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกามีอัตราเงินเฟ้อมากกว่า 9 เปอร์เซ็นต์ และอัตราการว่างงานประมาณ 7 เปอร์เซ็นต์ โดยวัดจากดัชนีความทุกข์ยากในปี 1980 ซึ่งใกล้เคียงกับจุดที่แย่มากที่สุดในประวัติศาสตร์ ภาคสาธารณะไม่พอใจเศรษฐกิจสหรัฐอเมริกาเป็นอย่างมาก เนื่องจากความไม่พอใจนี้ ประธานาธิบดี Jimmy Carter พลาดการได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีอีกครั้งในเดือนพฤศจิกายนปี 1980 และในครั้งนั้น Ronald Wilson Reagan ก็ได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี ซึ่งบางอย่างต้องได้รับการจัดการและมันจะเกิดขึ้นในไม่ช้า

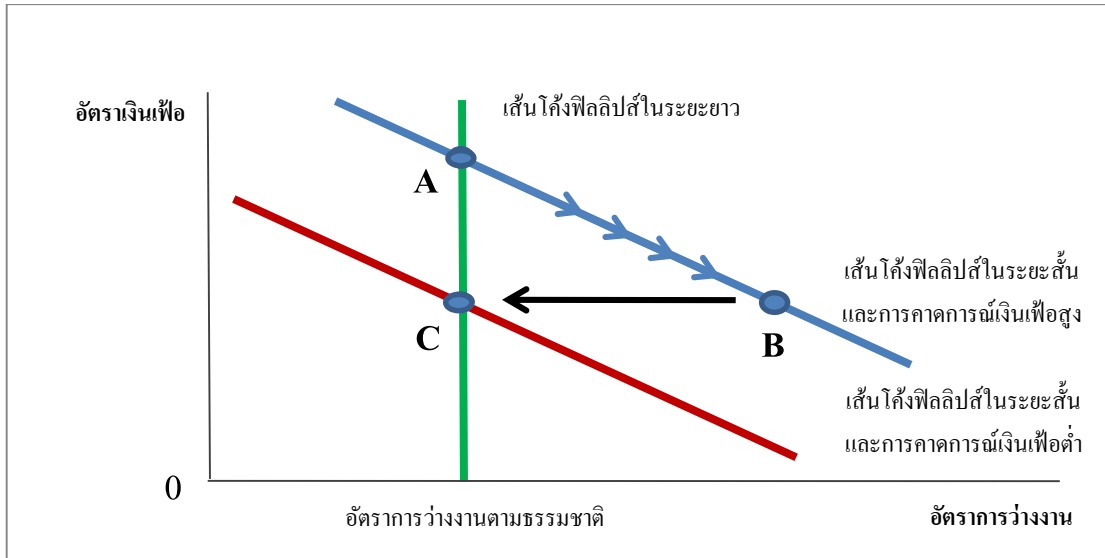
ต้นทุนของการลดภาวะเงินเฟ้อ : ในเดือนตุลาคม ปี 1979 เมื่อ OPEC ทำให้เกิดการหดตัวของอุปทาน ส่งผลกระทบถึงเศรษฐกิจโลกเป็นครั้งที่สองในรอบ 10 ปี ประธานธนาคารกลาง Paul Walker ตัดสินใจในเวลานั้นเพื่อที่จะทำอะไรบางอย่าง Walker ถูกแต่งตั้งให้เป็นประธานธนาคารกลางโดยประธานาธิบดี Carter ก่อนหน้านั้นสองเดือนและเขารับตำแหน่งโดยที่รู้ว่าอัตราเงินเฟ้อนั้นทะลุไปในจุดที่ประชาชนไม่พอใจเป็นอย่างมาก เขารู้สึกว่าเขามีตัวเลือกไม่มากนัก ในการวางนโยบาย

เพื่อให้เกิดภาวะการณ์ไม่ขยายตัวของระดับราคา (Disinflation) ภาวะการณ์ไม่ขยายตัวของระดับราคา คือ การลดลงของอัตราเงินเฟ้อและไม่ควรสับสนกับ ภาวะเงินฝืด (Deflation) ซึ่งเป็นภาวะที่ระดับราคา ลดลง ธนาคารกลางควรลดอัตราเงินเฟ้อผ่านความสามารถในการควบคุมปริมาณเงินอย่างไม่ต้อง สงสัยแต่จะเกิดต้นทุนในระยะสั้นของการทำให้เกิดภาวะการณ์ไม่ขยายตัวของระดับราคา

อัตราส่วนการเสียสละ (The Sacrifice Ratio) : ในการลดอัตราเงินเฟ้อ ธนาคารกลางต้อง ดำเนินนโยบายการเงินแบบหดตัว (Contractionary monetary policy) รูปที่ 30 แสดงให้เห็นถึง ผลกระทบบางอย่างของการตัดสินใจนี้ เมื่อธนาคารกลางตัดสินใจลดปริมาณเงินลง ส่งผลให้อุปสงค์ โดยรวมหดตัวลง การลดลงของอุปสงค์โดยรวมส่งผลให้ลดปริมาณสินค้าและบริการที่บริษัทผลิตได้ และการลดการผลิตนำไปสู่การเพิ่มขึ้นของการว่างงาน เศรษฐกิจเริ่มที่จุด A ในรูปและเคลื่อนที่ตาม เส้นโค้งฟิลลิปส์ในระยะสั้นไปยังจุด B ซึ่งมีอัตราเงินเฟ้อที่ต่ำและมีการว่างงานที่สูง เมื่อเวลาผ่านไป ผู้คนเริ่มจะเข้าใจว่าระดับราคาจะเพิ่มขึ้นในอัตราที่ช้าลง อัตราเงินเฟ้อที่คาดการณ์จึงเริ่มลดลง เส้น โค้งฟิลลิปส์ในระยะสั้นจึงเคลื่อนตัวไปทางซ้าย ตัวเศรษฐกิจย้ายจากจุด B ไปยังจุด C ภาวะเงินเฟ้อ ลดลงมากกว่าจุดเริ่มต้น ณ จุด A และอัตราการว่างงานกลับสู่อัตราธรรมชาติ

ดังนั้นหากประเทศต้องการลดภาวะเงินเฟ้อ ต้องจำทนกับภาวะอัตราการว่างงานสูงและ ผลผลิตต่ำ ในภาพที่ 2.13 ต้นทุนถูกแสดงโดยการเคลื่อนไหวของเศรษฐกิจผ่านจุด B หลังจากเคลื่อน มาจากจุด A และไปยังจุด C ขนาดของต้นทุนขึ้นอยู่กับความชันของเส้น โค้งฟิลลิปส์และความเร็วของ อัตราเงินเฟ้อที่คาดการณ์ที่จะถูกปรับให้เข้ากับนโยบายทางการเงิน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ที่มา : (N.Gregory Mankiw, 2011)

ภาพที่ 2.13 นโยบายลดเงินเฟ้อในระยะสั้นและระยะยาว

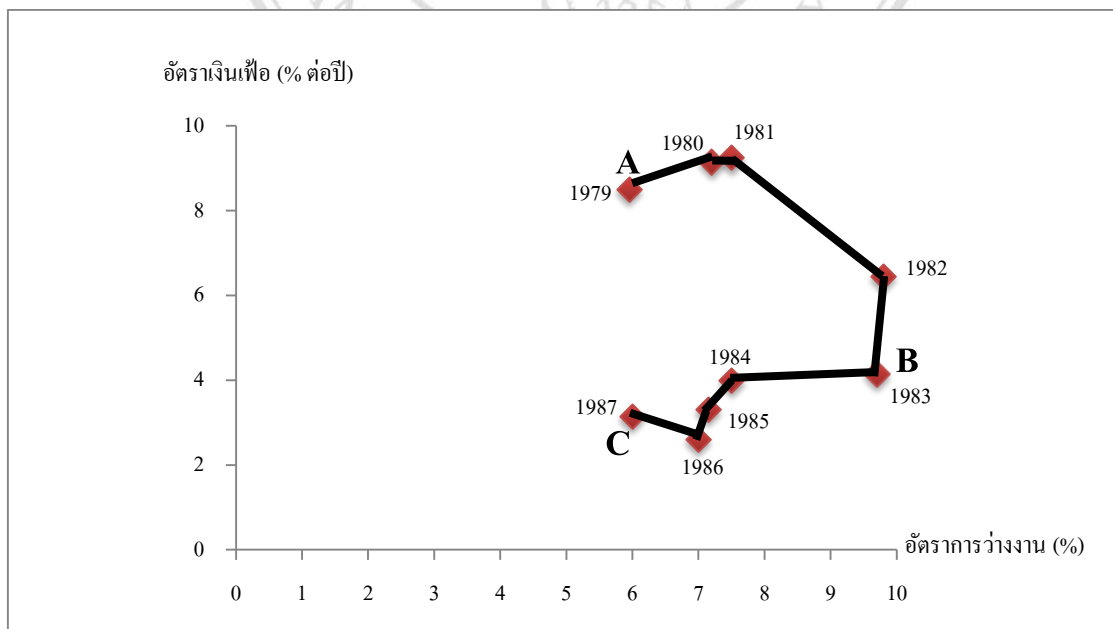
งานวิจัยหลายครั้งสนใจในการนำข้อมูลเงินเฟ้อและการว่างงานเพื่อประมาณการต้นทุนของการลดเงินเฟ้อ การค้นพบจากงานวิจัยเหล่านี้ถูกสรุปในทางสถิติเรียกว่า อัตราส่วนการเสียสละ (Sacrifice ratio) อัตราส่วนการเสียสละคือตัวเลขของการเปลี่ยนแปลงรายปีของการสูญเสียผลผลิตในกระบวนการลดภาวะเงินเฟ้อต่อการเปลี่ยนแปลง 1 เปอร์เซ็นต์ โดยทั่วไปจะอยู่ที่ 5 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งหมายความว่า ในแต่ละเปอร์เซ็นต์ของเงินเฟ้อที่ลดลงจะต้องสูญเสีย 5 เปอร์เซ็นต์ของผลผลิตในแต่ละปี

จากการศึกษาในเรื่องเส้นโค้งฟิลลิปส์และต้นทุนในการที่จะไม่ทำให้เงินเฟ้อสูงขึ้น การเสียสละนี้อาจจะต้องจ่ายในหลายหนทาง เพื่อที่จะลดอัตราเงินเฟ้อระดับกลางอาจจะต้องเสียผลผลิตต่อปีถึง 30 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งดูเหมือนจะรุนแรงเกินไปในสายตาของ Walker มันจะดีกว่าถ้าสามารถกระจายต้นทุนไปในหลายๆปี หากการลดเงินเฟ้อต้องทำตลอดระยะเวลา 5 ปี ผลผลิตก็จะลดลงประมาณ 6 เปอร์เซ็นต์ เพื่อรวมกันให้ได้ 30 เปอร์เซ็นต์ ใน 5 ปี

กลุ่มศาสตราจารย์นักเศรษฐศาสตร์ได้ปฏิวัติภูมิปัญญาที่จะทำทลายความเชื่อเดิมๆของอัตราส่วนของการเสียสละ คนกลุ่มนี้คือ Robert Emerson Lucas Jr. Thomas Sargent และ โรเบิร์ต บาร์โรการปฏิบัติของพวกเขาอยู่ภายใต้ทฤษฎีและนโยบายที่เรียกว่า การคาดคะเนอย่างมีเหตุผล (Rational Expectation) ตามทฤษฎีการคาดคะเนอย่างมีเหตุผล ผู้คนจะสามารถใช้ข้อมูลทั้งหมดที่มีรวมถึงนโยบายของรัฐบาลในการคาดคะเนอนาคต วิธีการใหม่นี้เข้าถึงไปในหลายสาขาของ

เศรษฐศาสตร์มหภาค แต่ไม่มีส่วนไหนจะสำคัญไปกว่าการปรับใช้กับความสัมพันธ์ระหว่างการว่างงานและเงินเฟ้อ อย่างที่ Friedman และ Phelps ตอกย้ำเป็นคนแรกๆ อัตราเงินเฟ้อที่คาดการณ์ถือเป็นตัวแปรสำคัญในการอธิบายว่าทำไมถึงมีการแลกเปลี่ยนกัน ได้ระหว่างเงินเฟ้อและการว่างงานในระยะสั้นแต่ไม่พบความสัมพันธ์เหล่านี้ในระยะยาว ความเร็วในการหายไปของความสัมพันธ์นี้ขึ้นอยู่กับว่าผู้คนจะปรับการคาดการณ์ของคนที่ได้ไวแค่ไหน ผู้แสดงการคาดการณ์แบบมีเหตุผลที่ถูกสร้างบนงานของ Friedman และ Phelps ได้แย้งว่าเมื่อนโยบายทางเศรษฐกิจเปลี่ยนไป ผู้คนก็จะเปลี่ยนการคาดการณ์เพื่อที่คาดการณ์ตาม การศึกษาเรื่องเงินเฟ้อและการว่างงานพยายามที่จะประมาณการว่าอัตราส่วนการเสียสละล้มเหลวในการวัดผลกระทบของนโยบายที่มีบนการคาดการณ์

อย่างที่เรารับเมื่อ Paul Walker ต้องเผชิญกับโจทย์ที่ยากลำบากในการลดอัตราเงินเฟ้อจากสูงสุดที่ประมาณ 10 เปอร์เซ็นต์ นักเศรษฐศาสตร์เสนอการคาดการณ์ที่ขัดแย้งกัน 2 เหตุการณ์ กลุ่มหนึ่งเสนอว่าการคาดการณ์อัตราส่วนการสูญเสียและสรุปว่าการลดเงินเฟ้อเป็นต้นทุนที่เหมาะสมในรูปแบบของการสูญเสียผลผลิตและอัตราการว่างงานที่สูง แต่อีกกลุ่มหนึ่งเห็นด้วยกับทฤษฎีการคาดคะเนอย่างมีเหตุผลและสรุปว่าการลดเงินเฟ้อควรจะมีต้นทุนที่ต่ำกว่านั้นหรือบางทีอาจจะไม่มีต้นทุนเลยก็เป็นไปได้

ที่มา: U.S. Department of Labour; U.S. Department of Commerce. (N.Gregory Mankiw, 2011)

ภาพที่ 2.14 การลดภาวะเงินเฟ้อของ Walker

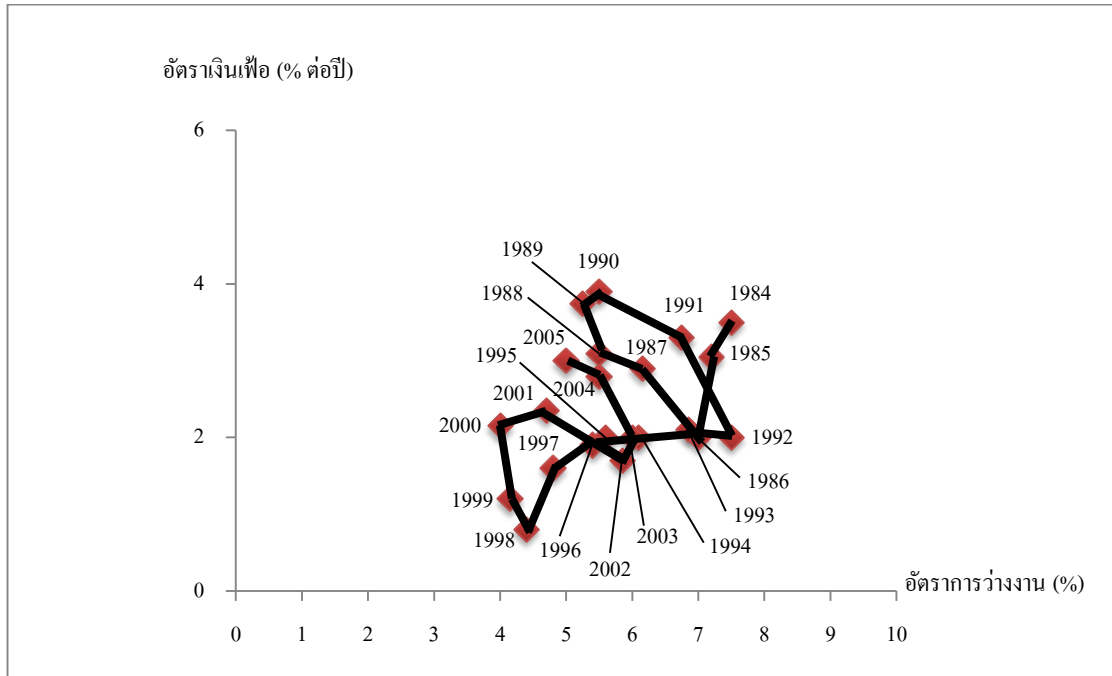
ภาพที่ 2.14 แสดงให้เห็นถึงการว่างงานและเงินเฟ้อตั้งแต่ปี 1979 – 1987 Walker ทำสำเร็จในเรื่องการลดภาวะเงินเฟ้อ อัตราเงินเฟ้อลดลงเกือบ 10 เปอร์เซ็นต์ในจาก 1981 และ 1982 เหลือเพียง 4 เปอร์เซ็นต์ ในปี 1983 และ 1984 คำชมในเรื่องการลดอัตราเงินเฟ้อนี้ตกเป็นของนโยบายการเงินทั้งหมด นโยบายการคลังในเวลานั้นทำในทิศทางที่ตรงกันข้าม งบประมาณการคลังแบบขาดดุลที่เพิ่มขึ้นในช่วงการเข้ามาของ Ronald Reagan นั้นทำให้ความต้องการโดยรวมขยายออกไปซึ่งนั่นทำให้อัตราเงินเฟ้อเพิ่มสูงขึ้น การลดลงของอัตราเงินเฟ้อตั้งแต่ปี 1981-1984 เป็นผลอันเนื่องมาจากนโยบายต่อต้านเงินเฟ้อของประธานธนาคารกลาง Paul Walker จากภาพแสดงให้เห็นว่าสิ่งที่ Walker ทำ มีต้นทุนคืออัตราการว่างงานที่สูง ในปี 1982 และ 1983 อัตราการว่างงานอยู่ที่ประมาณ 10 เปอร์เซ็นต์ เพิ่มขึ้นประมาณ 4 เปอร์เซ็นต์นับแต่วันที่ Paul Walker เข้ามารับตำแหน่งประธานธนาคารกลาง ในเวลาเดียวกันระดับผลผลิตและบริการซึ่งวัดโดยผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริงอยู่ต่ำกว่าระดับแนวโน้มที่ควรจะเป็นทำให้เกิดสภาวะถดถอยทางเศรษฐกิจมากที่สุดตั้งแต่ที่สหรัฐอเมริกาประสบตั้งแต่ปี 1930

ภาพที่ 2.14 แสดงให้เห็นถึงรูปแบบของการลดอัตราเงินเฟ้อคล้ายกับรูปแบบที่ได้ทำการคาดคะเนในภาพที่ 2.13 ซึ่งก็คือการเปลี่ยนแปลงจากจุดที่มีเงินเฟ้อสูง (จุด A จากทั้งสองภาพ) ไปสู่จุดที่มีเงินเฟ้อต่ำ (จุด C) ในช่วงระหว่างทางจากจุด A ไปจุด C เศรษฐกิจก็ต้องพบกับช่วงที่มีการว่างงานสูง (จุด B)

ตั้งแต่เหตุการณ์เงินเฟ้อเนื่องจาก OPEC ในช่วงปี 1970 และการลดอัตราเงินเฟ้อของ Paul Walker ในช่วงปี 1980 เศรษฐกิจสหรัฐอเมริกาพบกับความผันผวนไร้รูปแบบของอัตราเงินเฟ้อและการว่างงาน รูปที่ 32 แสดงให้เห็นถึงอัตราการว่างงานและเงินเฟ้อตั้งแต่ปี 1984 ถึงปี 2005 เรียกว่ายุคของกรีนสแปน หลังจากอลัน กรีนสแปน (Alan Greenspan) ผู้ซึ่งในปี 1987 ยังเป็นเพียงผู้ติดตามของ Paul Walker ประธานธนาคารกลาง

มี 2 เหตุผลที่จะยอมรับข้อสรุปของทฤษฎีการคาดคะเนอย่างมีเหตุผลอย่างรวดเร็ว อันดับแรกคือ ถึงแม้ว่าการลดเงินเฟ้อของ Walker จะมีต้นทุนคืออัตราการว่างงานที่สูงชั่วคราว แต่ต้นทุนดังกล่าวก็ไม่ได้สูงอย่างที่นักเศรษฐศาสตร์ได้คาดการณ์ไว้ การประมาณการส่วนใหญ่ของอัตราเสียดสละในการกำจัดเงินเฟ้อของ Walker มีผลน้อยกว่าที่คาดการณ์จากข้อมูลในอดีต เหตุผลต่อมาคือ ถึงแม้ว่า Walker ประกาศว่าเขาตั้งใจเป้าหมายในการดำเนินนโยบายทางการเงินเพื่อลดอัตราเงินเฟ้อ แต่คนส่วนใหญ่กลับไม่ค่อยเชื่อ เพราะบางคนคิดว่า Walker จะลดอัตราเงินเฟ้อให้เร็วที่สุดเท่าที่เขาทำได้ ดังนั้นอัตราเงินเฟ้อที่คาดการณ์จึงไม่ลดลงและเส้นโค้งฟิลลิปส์ระยะสั้นไม่ได้เคลื่อนที่ลดลงได้เร็วอย่างที่มันควรจะเป็น บางหลักฐานสำหรับข้อสมมติฐานนี้มาจากการคาดการณ์ที่ถูกสร้างโดย

บริษัทเอกชน การคาดการณ์ของพวกเขาบอกว่าอัตราเงินเฟ้อจะลดลงอย่างช้าๆในช่วงปี 1980มากกว่าที่อัตราเงินเฟ้อลดลงไปจริงๆ ดังนั้นการลดอัตราดอกเบี้ยของ Walker ไม่จำเป็นต้องหักล้างความคิด การคาดคะเนอย่างมีเหตุผลว่าการลดอัตราเงินเฟ้ออาจไม่ต้องมีต้นทุน

ที่มา: U.S. Department of Labour; U.S. Department of Commerce. (N.Gregory Mankiw, 2011)

ภาพที่ 2.15 ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการว่างงานและอัตราเงินเฟ้อในยุคสมัยของกรีนสเปน

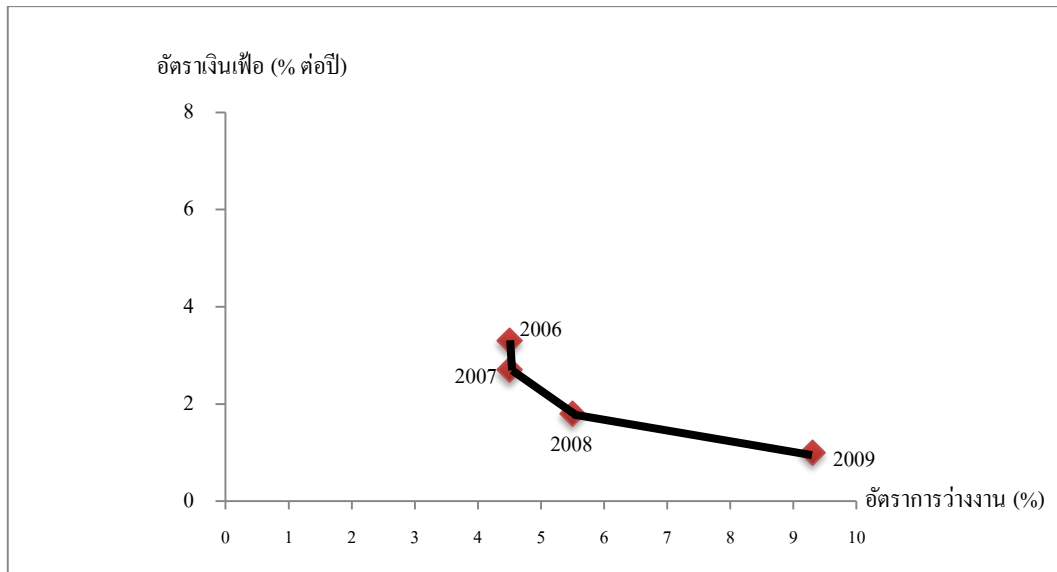
ยุคของกรีนสเปนเริ่มต้นในช่วงปี 1986 เมื่อสมาชิกกลุ่ม OPEC เริ่มมีความเห็นแย้งเกี่ยวกับระดับการผลิตน้ำมันและสัญญาระยะยาวที่จะควบคุมอุปทานราคาน้ำมันตกต่ำกว่าครึ่ง จากภาพแสดงให้เห็นว่าภาวะต้นตระหนกจากอุปทานในครั้งนี้ทำให้อัตราเงินเฟ้อลดลงและอัตราการว่างงานก็ลดลงตั้งแต่ปี 1984-1986 หลังจากนั้นมาธนาคารกลางใช้ความระมัดระวังเป็นอย่างมากที่จะหลีกเลี่ยงความผิดพลาดทางนโยบายเช่นเดียวกับที่เกิดในช่วงปี 1960 เมื่อความต้องการโดยรวมที่มากเกินไปผลักดันให้อัตราการว่างงานต่ำกว่าอัตราโดยธรรมชาติและเพิ่มอัตราเงินเฟ้อ เมื่ออัตราการว่างงานลดลงและอัตราเงินเฟ้อเพิ่มขึ้นในปี 1989และ1990 ธนาคารกลางได้เพิ่มอัตราดอกเบี้ยเพื่อลดอุปสงค์โดยรวม เป็นเหตุให้เกิดภาวะถดถอยทางเศรษฐกิจเล็กน้อยในปี 1991และ1992 อัตราการว่างงานเพิ่มขึ้นเหนืออัตราตามธรรมชาติและอัตราเงินเฟ้อก็ลดต่ำลงอีกครั้งหนึ่ง

ช่วงท้ายในช่วงปี 1990 เป็นช่วงรุ่งเรืองของเศรษฐกิจ อัตราเงินเฟ้อลดลงจนเกือบเข้าใกล้ 0 การว่างงานก็ลดลงด้วยเช่นกันทำให้ผู้สังเกตการณ์หลายคนเชื่อว่าอัตราการว่างงานตามธรรมชาติได้

ลดลง ส่วนหนึ่งของความสามารถทางเศรษฐกิจตกเป็นของ Greenspan และผู้ร่วมงานที่ธนาคารกลาง สำหรับการลดอัตราเงินเฟ้อสามารถทำได้จากการดำเนินนโยบายทางการเงินอย่างระมัดระวัง อย่างไรก็ตามเศรษฐกิจกลับวิ่งเข้าสู่ปัญหาอีกครั้งในปี 2001 จุดจบของวิกฤตดอทคอม ฟองสบู่ตลาดหลักทรัพย์และเหตุการณ์ 9-11 เหตุการณ์เหล่านี้ทำให้ความต้องการโดยรวมลดต่ำลง การว่างงานเพิ่มขึ้นอีกครั้ง แต่ความร่วมมือกันระหว่างนโยบายการคลังและนโยบายการเงินทำให้ในช่วงต้นของปี 2005 อัตราการว่างงานกลับเข้าสู่อัตราตามธรรมชาติอีกครั้ง

ในปี 2005 ประธานาธิบดี บุช (George Walker Bush) แต่งตั้งให้ Ben Bernanke สืบทอดตำแหน่งขอ Alan Greenspan ในธนาคารกลาง Bernanke สาบานเข้ารับตำแหน่งเมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2006 ในปี 2009 Bernanke ถูกแต่งตั้งใหม่อีกครั้งในสมัยของประธานาธิบดี โอบามา ครั้งแรกในการกล่าวของ Bernanke เขากล่าวว่า “สิ่งแรกที่สำคัญที่สุดคือการรักษาความต่อเนื่องของนโยบายและกลยุทธ์นโยบายที่ถูกสร้างขึ้นในยุคของกรีนสเปน”

Ben Bernanke หวังว่าจะดำเนินนโยบายตามยุคสมัยของกรีนสเปนและอยู่อย่างสบายไปหลายปีแต่ความหวังของเขากลับต้องดับสลาย เพราะในปีแรกของประธานคนใหม่ เขาต้องเผชิญกับความท้าทายทางเศรษฐกิจที่สำคัญและน่ากลัว ความท้าทายเริ่มเกิดขึ้นจากปัญหาในตลาดอสังหาริมทรัพย์และระบบการเงิน ตั้งแต่ปี 1995 ถึงปี 2006 ตลาดบ้านในสหรัฐอเมริกาเติบโตอย่างมาก ราคาเฉลี่ยของราคาบ้านในสหรัฐอเมริกาสูงขึ้นกว่าเท่าตัว แต่การเติบโตนี้ไม่มีเสถียรภาพและในช่วงปี 2006 ถึงปี 2009 ราคาบ้านตกลงเหลือเพียง 1 ใน 3 นั้นเป็นผลทำให้ความมั่งคั่งในภาคครัวเรือนลดลงเป็นอย่างมากและความยากลำบากของสถาบันการเงินที่เดิมพันว่าราคาบ้านต้องสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ผลจากวิกฤตการเงินในครั้งนี้ส่งผลให้ความต้องการโดยรวมลดลงมหาศาลและเกิดปัญหาการว่างงานที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว

ที่มา: U.S. Department of Labour; U.S. Department of Commerce. (N.Gregory Mankiw, 2011)

ภาพที่ 2.16 เส้นโค้งฟิลลิปส์ระหว่างการถดถอยของเศรษฐกิจในช่วงปีค.ศ. 2008-2009

ในภาพที่ 2.16 แสดงให้เห็นถึงความเกี่ยวโยงกันของเงินเฟ้อและการว่างงาน ความต้องการโดยรวมที่ลดลงเพิ่มปัญหาการว่างงานและยังลดอัตราเงินเฟ้อ จุดสำคัญก็คือเส้นโค้งฟิลลิปส์กลับมาปรากฏอีกครั้ง ผู้วางนโยบายดำเนินนโยบายทางการเงินและการคลังแบบขยายตัวเพื่อคงสภาพนี้ไว้ จุดประสงค์ก็คือการเพิ่มอุปสงค์โดยรวมเพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจกลับไปบนเส้นโค้งฟิลลิปส์ในการลดปัญหาการว่างงานและเกิดเงินเฟ้อสูงบ้างเล็กน้อย คำถามสำคัญสำหรับผู้วางนโยบายก็คืออัตราเงินเฟ้อที่ระดับเท่าไรจึงจะเหมาะสม (Mankiw, 2011)

2.1.3 แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับอัตราเงินเฟ้อและการว่างงาน

ภาวะเงินเฟ้อหมายถึงภาวะการณ์ที่ระดับราคาสินค้าโดยทั่วไปสูงขึ้นเรื่อยๆอย่างต่อเนื่อง (รัตนา สายคณิต, 2544 ,11) ดังนั้นไม่ได้หมายความว่าในภาวะเงินเฟ้อสินค้าทุกชนิดจะต้องมีราคาสูงขึ้น แต่สินค้าบางชนิดอาจมีราคาลงที่ สินค้าบางชนิดมีราคาลดลงในขณะที่สินค้าอีกหลายชนิดมีราคาสูงขึ้นกว่ามาก จึงเป็นผลทำให้ราคาสินค้าโดยเฉลี่ยสูงขึ้น ลักษณะของภาวะเงินเฟ้อสามารถแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ (สลิลา คำแดง, 2544)

1) ภาวะเงินเฟ้ออย่างอ่อน (Creeping inflation) คือภาวะที่ระดับราคาสินค้าทั่วไปเพิ่มขึ้นอย่างช้า ลักษณะเช่นนี้นักเศรษฐศาสตร์มีความเห็นว่าเป็นประโยชน์ต่อระบบเศรษฐกิจเพราะการเพิ่มขึ้นของระดับราคาสินค้าจะไปกระตุ้นการลงทุนหรือการใช้จ่ายเพื่อการบริโภคเพิ่มขึ้น

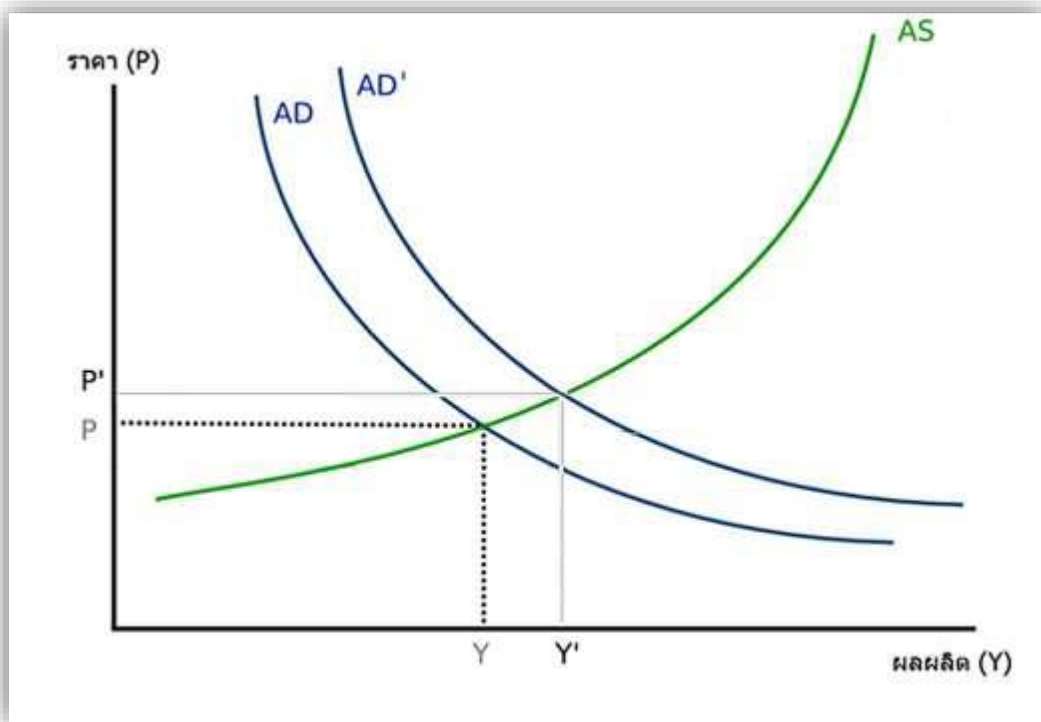
2) ภาวะเงินเฟ้อระดับกลาง (Medium inflation) คือภาวะที่ระดับราคาสินค้าทั่วไปเพิ่มขึ้นในระดับที่สูงเกินกว่าภาวะเงินเฟ้ออย่างอ่อน

3) ภาวะเงินเฟ้ออย่างรุนแรง (Hyperinflation) คือภาวะที่ระดับราคาสินค้าทั่วไปสูงขึ้นอย่างรวดเร็วและรุนแรงมาก ส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจทำให้เกิดความเสียหายได้

สาเหตุการเกิดภาวะเงินเฟ้อ (สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง กระทรวงการคลัง) ทยุฎีเศรษฐศาสตร์โดยทั่วไปการเกิดภาวะเงินเฟ้อมีสาเหตุหลัก 2 ประการ คือ

1) เงินเฟ้อที่เกิดจากแรงดึงของอุปสงค์ (Demand-pull Inflation) สาเหตุของเงินเฟ้อชนิดนี้เกิดจากการที่ความต้องการมวลรวมมีมากกว่าผลผลิตมวลรวม ซึ่งอาจจะเกิดจากการที่ประชาชนมีความต้องการใช้จ่ายเพิ่มขึ้นเนื่องจากรายได้เพิ่มขึ้น และลดการออมทรัพย์ลงหรือเอกชนแข่งขันลงทุนเพิ่มขึ้นทำให้มีความต้องการต้องใช้สินค้าเพิ่มขึ้น หรือเกิดจากภาครัฐดำเนินมาตรการทางการคลัง เช่น รัฐบาลใช้จ่ายซื้อสินค้าและบริการเพิ่มขึ้นรวมทั้งการลดภาษีที่เรียกเก็บจากประชาชน เป็นต้น โดยเฉพาะถ้าหากขณะนั้นการผลิตอยู่ในระดับเต็มศักยภาพไม่สามารถเพิ่มการผลิตได้อีกจะทำให้เกิดเงินเฟ้อที่เรียกว่าเงินเฟ้อที่แท้จริง (True Inflation) ขึ้นทั้งนี้สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของราคาได้ ดังภาพแสดงอุปสงค์มวลรวมและอุปทานมวลรวม ในสถานการณ์ปกติเส้นอุปสงค์มวลรวม (Aggregate Demand : AD) และเส้นอุปทานมวลรวม (Aggregate Supply : AS) ตัดกันที่จุดสมดุล Y และ P ต่อมาเมื่อเกิดการแปลงของอุปสงค์ที่เพิ่มขึ้นในสินค้าและบริการ ทำให้เส้นอุปสงค์มวลรวมเลื่อนระดับไปทางขวามือของเส้นเดิม จึงตัดกับเส้นอุปทานรวมที่สมดุลใหม่ในตำแหน่ง Y' และ P' โดยในกรณีนี้จะได้ทั้งผลผลิตรวมและราคาที่มีค่าเพิ่มขึ้น จึงทำให้เกิดภาวะเงินเฟ้อขึ้น ต่างกับเงินเฟ้อประเภทต้นทุนเพิ่มที่ได้ผลผลิตรวมลดลง

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง กระทรวงการคลัง

ภาพที่ 2.17 แผนภาพแสดงอุปสงค์มวลรวมและอุปทานมวลรวม กรณีการเกิดอัตราเงินเฟ้อประเภทอุปสงค์ส่วนเกิน (Demand-Pull Inflation)

โดยทั่วไปแล้วถ้าราคาสูงขึ้นในช่วงเวลาหนึ่งจาก P เป็น P' และไม่เพิ่มสูงขึ้นอีกจะไม่ถือว่าเป็นภาวะเงินเฟ้อ ภาวะเงินเฟ้อจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อระดับราคาเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องอยู่ตลอดเวลา สาเหตุการเกิดภาวะเงินเฟ้อแบบมีอุปสงค์ส่วนเกิน สามารถอธิบายได้ คือ

1) ทฤษฎีการเงินแบบดั้งเดิม (Simple Quantity Theory) โดย Irving Fisher อธิบายว่า

$$MV = PT$$

โดยที่ M คือ ปริมาณเงินในระบบเศรษฐกิจ (Money Supply)

V คือ อัตราการหมุนเวียนของเงิน (Velocity of Money)

P คือ ระดับราคา

T คือ ปริมาณสินค้าและบริการที่ซื้อขายกัน

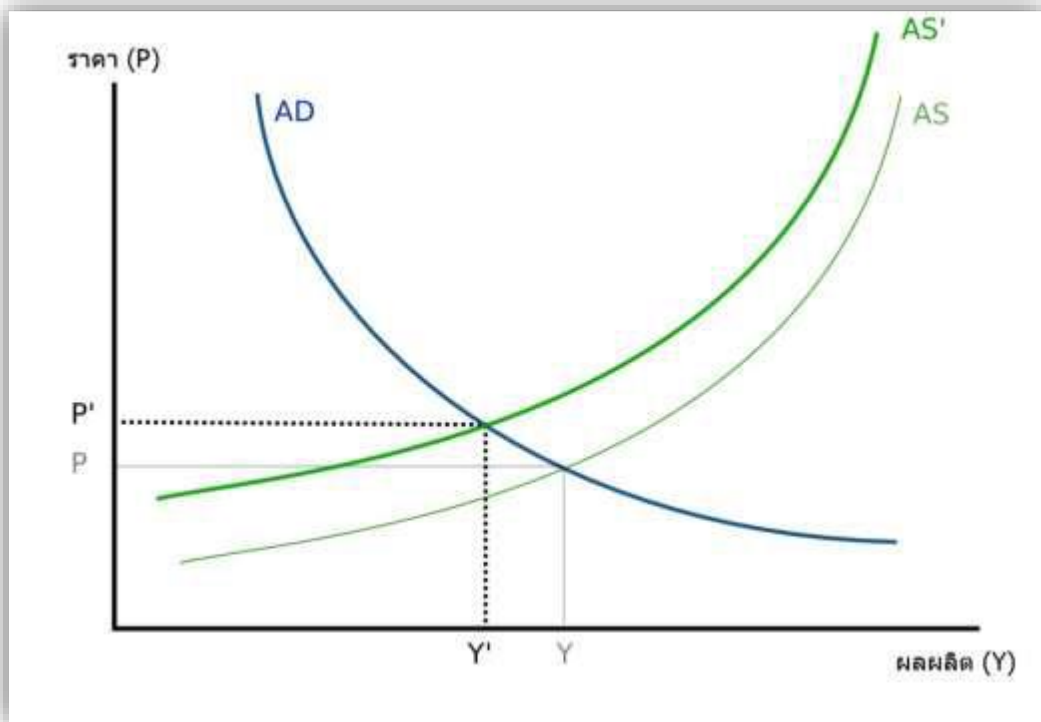
จากสมการแสดงว่าระดับราคาสินค้าอยู่กับปริมาณเงินที่หมุนเวียน โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน ถ้าอัตราการหมุนเวียนของเงินคงที่ การเพิ่มปริมาณเงินในระบบ

เศรษฐกิจ จะมีผลทำให้การใช้จ่ายทั้งหมด (PT) เพิ่มขึ้นในทิศทางเดียวกัน ถ้าสมมติว่าระบบเศรษฐกิจ อยู่ที่ระดับการจ้างงานเต็มที่ การเพิ่มการใช้จ่ายทั้งหมดจะหมายถึงการเพิ่มของระดับราคา

2) ทฤษฎีปริมาณเงินสมัยใหม่ (Modern Quantity Theory)

นักเศรษฐศาสตร์การเงินสมัยใหม่ Milton Friedman สร้างทฤษฎีการเงินสมัยใหม่ โดยเสนอแนวคิดที่ว่าระบบเศรษฐกิจไม่จำเป็นต้องอยู่ ณ ระดับการจ้างงานเต็มที่เสมอไป และการหมุนเวียนของเงินไม่จำเป็นที่จะต้องเสถียรภาพ เพราะฉะนั้นเพื่อเพิ่มอุปทานของเงิน มูลค่าการซื้อ ขายสินค้าและบริการอาจไม่เปลี่ยนแปลง ทั้งนี้เพราะการหมุนเวียนของเงินอาจมีค่าต่ำลง การที่ค่าการ หมุนเวียนของเงินต่ำลงอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้รัฐบาลต้องเพิ่มปริมาณเงินเพื่อรักษาระดับรายได้ เมื่อ ระบบเศรษฐกิจไม่จำเป็นต้องอยู่ ณ ระดับการจ้างงานเต็มที่ การเพิ่มอุปทานของเงินจึงทำให้ค่า P และ T ต้องปรับให้ตัวสูงขึ้นตามโดยอัตโนมัติ ซึ่งการปรับตัวของระดับราคาไม่จำเป็นต้องเป็นไปใน สัดส่วนเดียวกับปริมาณเงินที่เพิ่มขึ้น ทฤษฎีปริมาณเงินสมัยใหม่สรุปว่า ระดับราคาไม่จำเป็นต้องเพิ่ม สูงขึ้นเป็นอัตราส่วนเดียวกับการเพิ่มปริมาณเงิน อย่างไรก็ตามภาวะเงินเฟ้อก็เกิดจากการเพิ่มขึ้นของ อุปทานของเงินอย่างต่อเนื่อง แต่ผลของการเพิ่มอุปทานของเงินที่มีต่อระดับราคาไม่มากเหมือนกับ ทฤษฎีปริมาณเงินแบบดั้งเดิม

2) เงินเพื่อประเภทต้นทุนเพิ่ม (Cost-Push Inflation) เกิดจากการที่ต้นทุนในการผลิต สินค้าและบริการปรับตัวเพิ่มขึ้นต่อเนื่องโดยผู้ผลิตไม่มีทางเลือกในการใช้วัตถุดิบใดเพื่อการผลิตทดแทนได้ จนส่งผลให้ผู้ผลิตต้องปรับราคาสินค้าเพิ่มขึ้น โดยสาเหตุของต้นทุนที่เพิ่มขึ้นอาจมาจากการเพิ่มขึ้นของค่าจ้างแรงงาน ราคาวัตถุดิบนำเข้าที่ปรับตัวสูงขึ้นทั้งจากราคาในตลาดโลกที่ปรับ เพิ่มขึ้นและอัตราแลกเปลี่ยนที่อ่อนค่าลง รวมถึงภัยพิบัติจากธรรมชาติก็มีส่วนผลักดันราคาวัตถุดิบให้ปรับตัวสูงขึ้นได้ ทั้งนี้สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของราคาได้ดังภาพแสดงอุปสงค์มวลรวมและอุปทานมวลรวม ไสถานการณ์ปกติเส้นอุปสงค์มวลรวม (Aggregate Demand: AD) และเส้นอุปทานมวลรวม (Aggregate Supply: AS) ตัดกันที่จุดสมดุล Y และ P ต่อมาเมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงอุปทานรวมลดลงอย่างทันที (Supply Shock) ต้นทุนในการผลิตปรับตัวสูงขึ้นจะทำให้เส้นอุปทานมวลรวมเลื่อนไปทางซ้ายมือของเส้นเดิม และตัดกับเส้นอุปสงค์มวลรวมที่สมดุลใหม่ในตำแหน่ง Y' และ P' โดยผลผลิตลดลงแต่ราคาปรับตัวสูงขึ้น จึงทำให้เกิดภาวะเงินเฟ้อขึ้น

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง กระทรวงการคลัง

ภาพที่ 2.18 แผนภาพแสดงอุปสงค์มวลรวมและอุปทานมวลรวม กรณีการเกิดอัตราเงินเฟ้อประเภท ต้นทุนเพิ่ม (Cost-Push Inflation)

แนวคิดเกี่ยวกับการว่างงาน การว่างงานหมายถึง ภาวะบังคับหรือจำยอมที่ทำให้บุคคลที่มีกำลังวังชาและความสามารถเป็นแรงงาน ได้ต้อง ไร้งานซึ่งควรทำได้ตามเวลาโดยสามารถแบ่งลักษณะการว่างงาน ดังนี้ (มยุรีย์ สาขุม, 2544, หน้า12)

1) แรงงานส่วนเกินที่ยังไม่ได้ใช้ภายใต้สภาวะตลาดปัจจัย ซึ่งประกอบไปด้วยบุคคลซึ่งไม่ได้ทำงานใดๆทั้งสิ้นแต่ประสงค์จะทำงานหรือเคยทำงานเต็มเวลา แต่ปัจจุบันต้องทำงานเป็นบางเวลาเท่านั้น และเคยทำงานบางเวลา แต่ประสงค์จะทำงานเต็มเวลา

2) จำนวนบุคคลที่ต้องการทำงานภายใต้เงื่อนไขบางประการ ซึ่งประกอบไปด้วยบุคคลผู้ที่ไม่ได้ทำงานเป็นหลัก เช่น นักเรียน นักศึกษา แม่บ้านและผู้เกษียณอายุแล้วหรือบุคคลที่ทำงานต่ำกว่าระดับฝีมือหรือทักษะที่มีอยู่และประสงค์จะได้งานอื่นที่ดีกว่าและบุคคลผู้เข้าสู่กำลังแรงงานใหม่ ซึ่งยังไม่เคยมีประสบการณ์ในการทำงานมาก่อน2.จำนวนบุคคลที่ต้องการทำงานภายใต้เงื่อนไขบางประการ ซึ่งประกอบไปด้วยบุคคลผู้ที่ไม่ได้ทำงานเป็นหลัก เช่น นักเรียน นักศึกษา แม่บ้านและผู้เกษียณอายุแล้วหรือบุคคลที่ทำงานต่ำกว่าระดับฝีมือหรือทักษะที่มีอยู่และประสงค์จะ

ได้งานอื่นที่ดีกว่าและบุคคลผู้ที่เข้าสู่กำลังแรงงานใหม่ ซึ่งยังไม่เคยมีประสบการณ์ในการทำงานมาก่อน

3) แรงงานจำนวนบุคคลที่สูญเสียเวลาทำงานไปเช่น กำลังเสาะแสวงหางานใหม่ทำหรือผู้ที่ไม่ได้แสวงหางานใหม่ทำเนื่องจากความท้อแท้ใจในสภาพตลาดแรงงานที่เป็นอยู่และผู้ที่ทำงานเป็นบางเวลาแต่ยังแสวงหางานทำเต็มเวลา

ประเภทการว่างงาน การว่างงานโดยทั่วไปแบ่งออกเป็น 5 ประเภท คือ (ชวลิต สาละ, 2551)

1) ภาวะเงินเฟ้ออย่างการว่างงานชั่วคราว (frictional unemployment) หมายถึง การว่างงานในระยะสั้นๆ ส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากความไม่สมบูรณ์ของตลาดแรงงาน เช่น ผู้ใช้แรงงานไม่ทราบแหล่งแรงงานเพราะขาดข้อมูลจากผู้สำเร็จการศึกษาใหม่ๆหรือแรงงานมีความรู้ไม่ตรง ขาดทักษะในงานที่ต้องการ

2) การว่างงานตามฤดูกาล (seasonal unemployment) หมายถึงการว่างงานที่เกิดขึ้นตามฤดูกาล ส่วนใหญ่การว่างงานชนิดนี้จะมีมากในอาชีพเกษตรกรรมที่ทำการเพาะปลูกโดยอาศัยดินฟ้าอากาศ ส่วนอาชีพอื่นๆที่เกิดจากการว่างงานตามฤดูกาลได้ เช่น อาชีพก่อสร้างและอาชีพนักแสดงตามชนบท เป็นต้น

3) การว่างงาน เศรษฐกิจ (structural unemployment) การว่างงานประเภทนี้เกิดจากการที่แรงงานไม่สามารถปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างทางเศรษฐกิจ อาจเกิดจากความก้าวหน้าของเทคโนโลยี หรือเกิดจากการที่รสนิยมของผู้บริโภคเปลี่ยนแปลงไปและการย้ายแหล่งอุตสาหกรรม เป็นต้น ตัวอย่างการว่างงานที่เกิดจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เช่น การใช้คอมพิวเตอร์รวบรวมตัวเลขแทนคนงาน หรือการใช้เครื่องจักรผสมปูนแทนคนงานทำให้กิจการหรือโรงงานต่างๆใช้คนงานน้อยลง จึงเกิดการว่างงานขึ้น หรือการที่คนนิยมใช้สินค้าพลาสติกก็อาจทำให้อุตสาหกรรมอื่นที่ผลิตสินค้าใช้ทดแทนพลาสติกได้ต้องลดการผลิตลง เช่น เหล็ก สังกะสี เป็นต้น

4) การว่างงานเนื่องจากวัฏจักรเศรษฐกิจ (cyclical unemployment) หมายถึงการว่างงานที่เกิดจากเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะในช่วงเศรษฐกิจตกต่ำ เพราะในช่วงดังกล่าวสินค้าขายไม่ออก ทำให้ผู้ผลิตต้องลดปริมาณการผลิตลง และลดการจ้างงานลงไปในที่สุด

5) การว่างงานแอบแฝง (disguised unemployment) เกิดจากการที่มีจำนวนแรงงาน

มากขึ้นความจำเป็นส่วนใหญ่มักเกิดขึ้นในครอบครัวเกษตรหรือครอบครัวที่มีประชากรมาก บุคคลที่ว่างงานแอบแฝงบางครั้งดูเหมือนว่าเขาไม่ว่างงานเพราะเขายังคงมีงานทำ แต่เป็นการทำงานต่ำกว่าความสามารถหรือเป็นการทำงานโดยมีชั่วโมงทำงานน้อยเกินไป การว่างงานแอบแฝงบางที่เรียกว่าการทำงานต่ำกว่าระดับ (underemployment)

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วีระพงษ์ สิริกรวุฒิพงศ์ (2529) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเงินเฟ้อและการว่างงานในประเทศไทย โดยใช้ข้อมูลรายปีในช่วงปี 2514 – 2527 โดยการวิเคราะห์เชิงพรรณนา ได้รวบรวมข้อมูลทุกัญมิและข้อเท็จจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับเงินเฟ้อและการว่างงานตลอดจนตัวแปรต่าง ๆ ที่เป็นปัจจัยสำคัญมาทำ การวิเคราะห์ โดยการวิเคราะห์ประกอบด้วยการอาศัยตารางประกอบเพื่อแสดงให้เห็นถึงอัตราเงินเฟ้อและการว่างงานที่เกิดขึ้น และใช้การวิเคราะห์เชิงปริมาณโดยสมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Linear Regression Equation) ของแบบจำลองฟิลลิปส์เพอร์รี่ และนำมาประมาณค่าโดยใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Square) ซึ่งการวิเคราะห์จำแนกออกเป็นการวิเคราะห์เชิงสถิติและเชิงพลวัต ผลการศึกษาพบว่า การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเงินเฟ้อกับการว่างงานในระยะเวลาต่าง ๆ ของช่วงระหว่างปี 2514 – 2527 นั้น ปรากฏว่าความสัมพันธ์ระหว่างเงินเฟ้อกับการว่างงานเป็นไปในทิศทางเดียวกันและทิศทางตรงกันข้ามสาเหตุที่ทำให้ความสัมพันธ์ของทั้งสองเป็นไปในทิศทางเดียวกันก็เพราะผลจากปัจจัยภายนอกระบบเปลี่ยนแปลง นั่นคือ วิกฤตการณ์น้ำมันในปี 2516 – 2517 และปี 2520 – 2524 นอกจากนี้ จากผลการวิเคราะห์ทั้งในเชิงสถิติและ เชิงพลวัต พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการว่างงานกับเงินเฟ้อเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามและมีปฏิกริยาต่อกันและกัน

นภาพร เลขาวิวัฒนกุล (2539) ได้ทำการศึกษาเรื่องการวิเคราะห์ภาวะเงินเฟ้อในประเทศไทย โดยใช้ข้อมูลรายปี ในช่วงปี 2514-2538 โดยการวิเคราะห์เชิงพรรณนาและทฤษฎีเพื่ออธิบายลักษณะทั่วไปของดัชนีที่ใช้วัดอัตราเงินเฟ้อในประเทศไทย และใช้การวิเคราะห์เชิงปริมาณหาความสัมพันธ์ระหว่างเงินเฟ้อกับปัจจัยที่มีผล โดยใช้แบบจำลองสมการถดถอยเชิงเส้นและประมาณค่าโดยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Square :OLS) โดยแบ่งการพิจารณาปัจจัยที่มีผลกระทบระดับราคาเป็น 2 กรณีปริมาณเงินในความหมายแคบและปริมาณเงินในความหมายกว้างผลการศึกษาในกรณีปริมาณเงินในความหมายแคบและความหมายกว้าง พบว่าระดับราคาภายในประเทศถูกกำหนดโดยปริมาณเงินในกรณีความหมายแคบและความหมายกว้าง อัตราค่าจ้าง ดัชนีราคานำเข้าสินค้าและบริการ เมื่อพิจารณาค่าความยืดหยุ่นของระดับราคาภายในประเทศเมื่อคำนึงถึงตัวแปรต่างๆพบว่า

ระดับราคาภายในประเทศในช่วงเวลาดังกล่าวเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อระดับราคาภายในประเทศมากที่สุด โดยมีอันดับรองลงมาได้แก่ อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ดัชนีราคานำเข้าสินค้าและบริการ

มงคล ใจวงศ์ยะ (2543) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์สาเหตุการเกิดภาวะเงินเฟ้อของประเทศไทย โดยใช้ข้อมูลรายไตรมาส ระหว่างปี พ.ศ. 2527 – 2539 โดยใช้วิธีวิเคราะห์ในเชิงพรรณนา ในการศึกษาถึงสาเหตุการเกิดภาวะเงินเฟ้อ โดยอาศัยทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ที่เกี่ยวข้องตามแนวคิดต่าง ๆ สำหรับการวิเคราะห์ในเชิงปริมาณ เป็นการศึกษาทางสถิติเพื่อจัดทิศทางและขนาดความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ในแบบจำลองที่มีความสัมพันธ์กับระดับราคาสินค้า โดยอาศัยวิธีทางเศรษฐมิติ (Econometric Techniques) เพื่อประมาณค่าพารามิเตอร์ต่าง ๆ และใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุดสองขั้น (Two Stage Least Square) ผลการศึกษาพบว่า ระดับราคาสินค้ามีความอ่อนไหวต่อตัวแปรด้านอุปทานมากกว่าตัวแปร ด้านอุปสงค์ โดยค่าความยืดหยุ่นของระดับราคาต่อตัวแปรด้านอุปทานทั้งระยะสั้นและระยะยาว มีค่ารวมเท่ากับ 0.1763 และ 0.4809 ตามลำดับ ในขณะที่ค่าความยืดหยุ่นของระดับราคาต่อ ตัวแปรด้านอุปสงค์ทั้งระยะสั้นและระยะยาว มีค่ารวมเท่ากับ 0.0156 และ 0.1057 ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากกระบวนการปรับตัวด้านอุปสงค์ใช้เวลานานกว่าการปรับตัวด้านอุปทาน ซึ่งการปรับตัวด้านอุปสงค์ จะมีการปรับตัวด้านปริมาณ (Quantities Adjustment) ในส่วนสินค้าคงคลังหรือในส่วนของกระบวนการผลิตก่อน แล้วจึงมีการปรับตัวด้านราคา (Price Adjustment) ในส่วนของกำไรหรือในส่วนของต้นทุนอีกที ส่วนการปรับตัวด้านอุปทานจะมีการปรับตัวด้านราคาเพียงด้านเดียว และจากการศึกษาพบว่า ในระยะสั้นระดับราคาปัจจุบันมีความยืดหยุ่นต่อการคาดการณ์ของระดับราคามากที่สุด คือ 0.6335 และผลของฤดูกาลแต่ละไตรมาสมีอิทธิพลทำให้ระดับราคาเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย คือ ร้อยละ 1.0096, 1.0057 และ 1.0078 ในไตรมาสที่ 2, 3 และ 4 เมื่อเทียบกับไตรมาสที่ 1 ตามลำดับ

Ming-Yu Cheng and Hui-Boon Tan (2002) ได้ทำการศึกษาเรื่อง Inflation in Malaysia โดยการศึกษาตัวแปรสำคัญที่มีผลกระทบต่ออัตราเงินเฟ้อของประเทศมาเลเซีย ในการวิเคราะห์ได้ใช้ตัวแปร คือ ดัชนีราคาภายในประเทศ ปริมาณเงิน อัตราเงินดอกเบี้ย ระดับรายได้ การใช้จ่ายของภาคครัวเรือน การใช้จ่ายของภาครัฐบาล อัตราแลกเปลี่ยน ดอลลาร์ค่า เงินทุนไหลเข้า อัตราเงินเฟ้อของประเทศอื่นในอาเซียน และอัตราเงินเฟ้อประเทศอื่นในโลก ใช้ข้อมูลรายไตรมาสตั้งแต่ไตรมาสแรกของปี 1973 ถึง ไตรมาสที่สองของปี 1997 ใช้วิธี Vector Error Correction Model (VECM) ในการวิเคราะห์ ผลการศึกษาพบว่าตัวแปร การใช้จ่ายของภาคครัวเรือน การใช้จ่ายของภาครัฐบาล อัตราดอกเบี้ย ปริมาณเงิน และตัวแปรภายนอก มีผลกระทบต่ออัตราการว่างงานในมาเลเซียอย่างมีนัยสำคัญ

Fumitaka Furuoka (2007) ได้ทำการศึกษาเรื่อง Does the Phillips Curve really exist? New Empirical Evidence from Malaysia โดยเลือกประเทศมาเลเซียเป็นตัวเลือกในการทำวิจัยโดยใช้ข้อมูลอัตราเงินเฟ้อ อัตราการว่างงาน ตั้งแต่ปี 1973 ถึง 2004 โดยใช้วิธีวิเคราะห์คือ Vector Error Correction Model (VECM) แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน 1. Unit root test 2. Johansen Cointegration test 3. Granger Causality ผลการศึกษาพบว่า มีความสัมพันธ์แบบ Cointegrating และความสัมพันธ์แบบ Causal ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานในมาเลเซีย ซึ่งเป็นหลักฐานยืนยันการมีอยู่ของเส้นโค้งฟิลลิปส์

Zalehamohd Noor (2007) ได้ทำการศึกษาเรื่อง The Relationship Between Output and Unemployment in Malaysia โดยใช้ข้อมูลอนุกรมเวลาของอัตราการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจและตัวเลขการว่างงานในมาเลเซียตั้งแต่ปี 1997-2007 ใช้ปี 1985 เป็นปีฐาน เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณของการผลิตและการว่างงานในประเทศมาเลเซีย โดยใช้วิธีการทดสอบ Granger Causality ผลการศึกษาพบว่ามีความสัมพันธ์เชิงลบระหว่างตัวเลขการว่างงานและการเจริญเติบโตของปริมาณการผลิตในระดับนัยสำคัญ 0.1 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ Okun เท่ากับ -1.75 และการลดการว่างงานจะส่งผลให้มีการขยายตัวของเศรษฐกิจเช่นเดียวกันถ้าเพิ่มกิจกรรมทางเศรษฐกิจก็จะเกิดการเพิ่มขึ้นของการจ้างงาน

Ramon A. and Jorge Hernandez (2008) ได้ทำการศึกษาเรื่อง Short-Run Dynamics of the Price Level and External Exposure: Evidence from Mexico ใน การ ศึ ก ษา ได้ ใช้ วิธี Vector Autoregression Models (VAR) โดยทำการวิเคราะห์ข้อมูลราคา ค่าจ้าง อัตราแลกเปลี่ยนที่เป็นตัวเงิน โดยใช้ข้อมูลรายเดือนตั้งแต่เดือนมกราคม 1996 – เมษายน 2003 เพื่อหาความสัมพันธ์ในระยะสั้นระหว่าง อัตราแลกเปลี่ยนต่อระดับราคา โดยผลการศึกษาพบว่า ความผันผวนที่เป็นวัฏจักร (Cyclical fluctuations) มีผลอย่างมีนัยสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงของระดับราคา

estor Gandelman and Ruben Hernandez-Murillo (2009) ได้ทำการศึกษาเรื่อง The impact of inflation and unemployment on subjective personal Reference โดยใช้ข้อมูลจาก Gallup World Poll เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยในการประเมินผลความกินดีอยู่ดีของปัจเจกบุคคลและประเทศ ผลการศึกษาพบว่าอัตราเงินเฟ้อ และอัตราการว่างงานมีผลเชิงลบต่อการประเมินผลความกินดีอยู่ดีของปัจเจกบุคคลและประเทศทั้งในอดีตและปัจจุบัน

Puzon (2009) ได้ทำการศึกษาเรื่อง The Inflation Dynamics of the ASEAN-4: A Case Study of the Phillips Curve Relationship โดยใช้วิธี OLS ในการวิเคราะห์ ใช้ข้อมูล อัตราการว่างงาน อัตรา

เงินเพื่อ อัตราดอกเบี้ย อัตราแลกเปลี่ยน เป็นข้อมูลรายปีตั้งแต่ปี 1977 ถึงปี 2005 โดยการศึกษาเป็นเป้าหมายเพื่อค้นหาการมีอยู่ของเส้นโค้งฟิลลิปส์ในประเทศไทย ฟิลิปปินส์ ไทย อินโดนีเซีย และมาเลเซีย นอกเหนือจาก ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานแล้วยังศึกษาถึง ความสัมพันธ์ของ อัตราดอกเบี้ย อัตราแลกเปลี่ยน และวิกฤตเศรษฐกิจ ต่ออัตราเงินเฟ้อ โดยผลการศึกษาพบว่า ทั้งสี่ประเทศไม่พบการแลกเปลี่ยนระหว่างอัตราการว่างงานและอัตราเงินเฟ้อแบบหนึ่งต่อหนึ่ง ตัวแปรที่ส่งผลต่ออัตราเงินเฟ้อแตกต่างกันออกไปในแต่ละประเทศ ในประเทศไทยตัวแปรที่มีนัยสำคัญต่ออัตราเงินเฟ้อคือ อัตราเงินเฟ้อของปีก่อนหน้า อัตราการว่างงาน และวิกฤตราคาน้ำมัน ในประเทศอินโดนีเซียตัวแปรที่มีนัยสำคัญต่ออัตราเงินเฟ้อคือ อัตราดอกเบี้ย วิกฤตการเงินเอเชียตะวันออก วิกฤตราคาน้ำมัน สำหรับประเทศ ฟิลิปปินส์พบปัญหาความสัมพันธ์ของตัวคลาดเคลื่อนมักเกิดขึ้นกับข้อมูลอนุกรมเวลา จึงต้องใช้วิธีการ Prais-Winsten เข้ามาใช้เพิ่มเติมในการวิเคราะห์ โดยพบว่า อัตราการว่างงานของปีก่อนหน้า อัตราดอกเบี้ย และอัตราการแลกเปลี่ยนของปีก่อนหน้ามีนัยยะสำคัญที่ระดับ 10 เปอร์เซ็นต์

Ayoola Sunkanmi Odubunmi (2010) ได้ทำการศึกษาเรื่อง Fixed and Flexible Exchange Rate Regimes: Evidence from Nigeria โดยเปรียบเทียบผลกระทบระหว่างนโยบายอัตราแลกเปลี่ยนแบบคงที่และนโยบายอัตราแลกเปลี่ยนแบบยืดหยุ่นในประเทศไนจีเรีย ในการศึกษาครั้งนี้ใช้ข้อมูลที่ได้จากผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง อัตราแลกเปลี่ยนตัวเงิน ความเสมอภาคของอำนาจซื้อ ดัชนีราคาผู้บริโภค และอัตราเงินเฟ้อ โดยเป็นข้อมูลระหว่างปี 1970 – 2006 การศึกษาใช้ครั้งนี้ใช้เทคนิค Multivariate autogressive VAR model ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระยะยาวพบว่า มีเส้นความสัมพันธ์ระยะยาวระหว่าง อัตราแลกเปลี่ยนตัวเงิน อัตราเงินเฟ้อ ดัชนีราคาผู้บริโภค ความเสมอภาคของอำนาจซื้อ และอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และการทดสอบโดยใช้ Error Correction Models (ECM) แสดงให้เห็นว่า อัตราแลกเปลี่ยนตัวเงิน อัตราเงินเฟ้อ ความเสมอภาคของอำนาจซื้อ และดัชนีราคาผู้บริโภคมีผลต่อเสถียรภาพในระดับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ จากการศึกษาสรุปว่า นโยบายการแลกเปลี่ยนทั้งสองแบบคือ นโยบายแลกเปลี่ยนแบบคงที่และนโยบายอัตราแลกเปลี่ยนแบบยืดหยุ่นมีผลกระทบในเชิงบวกต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศและทั้งสองนโยบายก่อให้เกิดอัตราเงินเฟ้อสูงในระบบเศรษฐกิจไม่ต่างกัน

Ivan O. Kitov (2010) ได้ทำการศึกษาเรื่อง Unemployment and inflation in Western Europe solution by the boundary element ได้ใช้ข้อมูล กำลังแรงงาน อัตราการว่างงาน ตัวหักลดผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ และอัตราเงินเฟ้อจากดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI Inflation) ในประเทศสหรัฐอเมริกา ออสเตรีย อิตาลี เนเธอร์แลนด์ สวีเดน สวิตเซอร์แลนด์ จาก OECD database ในช่วงปี

1971-2006 ผลการศึกษาแบบจำลองเชิงประจักษ์อธิบายวิวัฒนาการของอัตราเงินเฟ้อและอัตราว่างงานในประเทศที่พัฒนาแล้วซึ่งมีอิทธิพลจากการเปลี่ยนแปลงระดับกำลังแรงงาน อธิบายได้โดยพบความสัมพันธ์ระหว่าง 65-95 เปอร์เซนต์ ในอัตราการว่างงานและอัตราเงินเฟ้อ และสามารถยืนยันถึงความสัมพันธ์ระหว่างกำลังแรงงานกับอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงาน

Nagwa El-Agrody, Afaf Zaki and Monia Bahaa El-Din (2010) ได้ทำการศึกษาเรื่อง Economic study of unemployment in Egypt and impacts on GDP โดยใช้ข้อมูลอัตราการว่างงานโดยแบ่งผู้ว่างงานตามอายุและการศึกษา และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ และตัวแปรเศรษฐกิจด้านเกษตรกรรม ระหว่างปี 1994-2007 ผลการศึกษาพบว่าอัตราการว่างงานของผู้ที่มีการศึกษาในระดับกลางมีมากที่สุดทั้งพื้นที่เมืองและชนบทซึ่งแสดงให้เห็นว่าไม่มีความเชื่อมโยงระหว่างระดับการศึกษาและความต้องการที่แท้จริงในตลาดแรงงาน นอกจากนี้การศึกษายังแสดงให้เห็นว่าปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่มีผลต่อการเพิ่มขึ้นของอัตราการว่างงานของประเทศคือการแปรรูปและอัตราเงินเฟ้อ การเพิ่มขึ้นของการลงทุนในภาคเกษตรกรรม และพบว่าการเพิ่มขึ้นของอัตราแลกเปลี่ยนและผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศต่อหัว เป็นปัจจัยหลักในการเพิ่มผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ

Angus CF Kwok (2011) ได้ทำการศึกษาเรื่อง Effects of economic performance and immigration on youth unemployment The Hong Kong experience ได้ใช้ข้อมูล China holding one-way permit holders (OWPH) อัตราเงินเฟ้อ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ และอัตราการว่างงานในเยาวชน โดยใช้ข้อมูลรายไตรมาสตั้งแต่ไตรมาสแรกของปี 1982 ถึงไตรมาสที่สองของปี 2009 ผลการศึกษาจากการใช้แบบจำลอง OLS ไม่พบความเชื่อมโยงที่เพียงพอระหว่าง OWPH และอัตราการว่างงานในเยาวชนในช่วงที่ทำการวิจัย ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าในความเป็นจริงแล้ว OWPH ส่วนใหญ่แต่งงานแล้วและเป็นหญิงที่มีความรู้ในระดับต่ำ ส่วนใหญ่ทำงานเป็นแม่บ้านและไม่ได้แสวงหางาน

John O. Aiyedogbon and Bright O. Ohwofasa (2011) ได้ทำการศึกษาเรื่อง Poverty and youth Unemployment in Nigeria , 1987-2011 โดยการศึกษาได้ใช้ตัวแปรการว่างงาน เกษตรกรรม อุตสาหกรรม และ การบริการ เพื่อแสดงถึงปัญหาความยากจนต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง จำนวนประชากร และอัตราเงินเฟ้อ ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าอัตราการว่างงาน การสนับสนุนในด้านบริการและเกษตรกรรม ที่ส่งผลกระทบต่อเชิงบวกต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริงและจำนวนประชากร ซึ่งมีอิทธิพลต่อระดับความยากจนในประเทศไนจีเรีย โดยภาคเกษตรกรรมไม่ได้มีนัยยะสำคัญทางสถิติ การศึกษาในครั้งนี้ยังเสนอให้ภาครัฐบาลใช้ความพยายามแบบองค์รวมเพื่อสร้างงานและลดปัญหาการว่างงาน

Sultan N. Abu Tayeh (2011) ได้ทำการศึกษาเรื่อง The determinants of public expenditures in Jordan โดยทำการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการใช้จ่ายภาครัฐบาลในประเทศจอร์แดน ใช้ข้อมูลอัตราการว่างงาน (เปอร์เซ็นต์จากกำลังแรงงาน) อัตรารายเงินเพื่อ การใช้จ่ายของภาครัฐบาล (เปอร์เซ็นต์จากผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ) และจำนวนประชากรในประเทศจอร์แดน ในช่วงปี 1990 – 2012 โดยการศึกษาครั้งนี้ใช้ การทดสอบความสัมพันธ์ระยะยาว (Co-integration Tests) เพื่อยืนยันความสัมพันธ์ระหว่างการใช้จ่ายของภาครัฐบาลและปัจจัยที่มี โดยปัจจัยของการใช้จ่ายในภาคสาธารณะแบ่งออกเป็นสามประเภทคือ 1. นโยบายตรงข้ามกับวัฏจักรเศรษฐกิจ (counter-cyclical policies) คือตัวแปรอัตรารายเงินเพื่อ อัตรารายงานและนโยบายการคลังแบบขาดดุล 2. ปัจจัยทางประชากรศาสตร์ (Demographic factors) คืออัตราการเจริญเติบโตของประชากร 3. ปัจจัยทางการเมือง (Political factors) คือเสถียรภาพทางการเมือง การใช้จ่ายของภาครัฐบาลในอดีต ผลการศึกษาพบว่า จำนวนประชากร อัตรารายงานและอัตรารายเงินเพื่อมีความสัมพันธ์กับการใช้จ่ายสาธารณะอย่างมีนัยยะสำคัญ โดยอัตรารายงานและอัตรารายเงินเพื่อมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการใช้จ่ายในภาคสาธารณะ และจำนวนประชากรมีความสัมพันธ์เชิงลบกับการใช้จ่ายในภาคสาธารณะ

Aurangzeb and Anwar Ul Haq (2012) ได้ทำการศึกษา 1 Determinants of Inflation in Pakistan ใช้วิธี Multiple Regression ในการวิเคราะห์ตัวแปรต่างที่คาดว่าจะมีผลต่ออัตรารายเงินเพื่อในประเทศปากีสถาน โดยใช้ตัวแปร อัตรารายเงินเพื่อ การขาดดุลงบประมาณ อัตราแลกเปลี่ยน อัตราดอกเบี้ย อัตรารายงาน และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ใช้ข้อมูลตั้งแต่ปี 1981 ถึงปี 2010 ผลการศึกษาพบว่า ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศมีผลกระทบเชิงลบต่ออัตรารายเงินเพื่ออย่างมีนัยสำคัญ ในขณะที่ อัตราแลกเปลี่ยน อัตราดอกเบี้ย การขาดดุลงบประมาณ และอัตรารายงาน มีความสัมพันธ์เชิงบวกต่ออัตรารายเงินเพื่อ

Mahmoud Ali Jaradat (2013) ได้ทำการศึกษาเรื่อง Impact of inflation and unemployment on Jordanian GDP โดยการศึกษาได้ใช้ตัวแปรจาก Global bank database คืออัตรารายเงินเพื่อ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ และอัตรารายงานตั้งแต่ปี 2000 ถึง 2010 โดยใช้ SPSS เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสามตัว ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่ามีความสัมพันธ์เชิงลบระหว่างอัตรารายงานและผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศและมีความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างอัตรารายเงินเพื่อและผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ